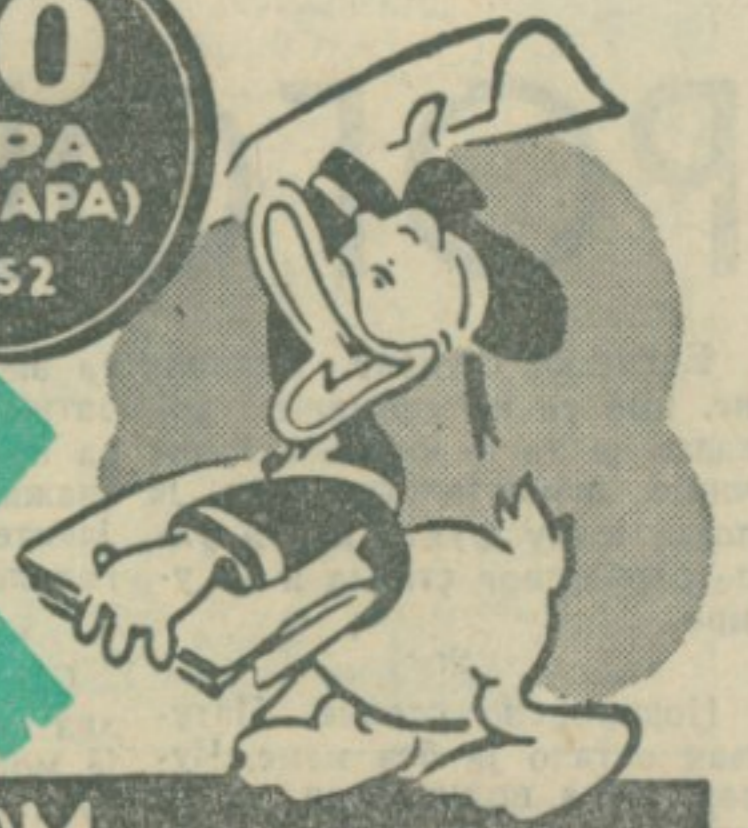

ПОЛИТИКИНИ ЗАБАВНИК

50
ПАРА
(ДИНАРА)
1952

ИЗЛАЗИ СУБОТОМ

Година XXVIII
БРОЈ 824
14. октобар 1967.

КАПЕТАН Кејт

У ГИБРАЛТАРУ, ГДЕ ЈЕ ПЕСМА ВЕТРА БАЦИЛА СИДРО ВОДИО СЕ РАЗГОВОР О СУДБИНИ ЗАРОВЊЕНЕ ДЕВОЈКЕ. КЕЈТ ЈЕ ПАЖЉИВО СЛУШАЛА...

У ОВОМ БРОЈУ:
НОВЕ
АВАНТУРЕ
ГУСАРСКОГ
КАПЕТАНА
ДЕНИСА

JERRY SKELLY 8-13

© King Features Syndicate, Inc., 1967. World rights reserved.

РОГОВИ И КОПИТА

АНЕГДОТЕ

Енглески студент медицине, име се не спомине, доказао је да је јоги — најобичније шарлатанство. Он је појео једну фунту и три унце разбијеног стакла и — умро.

*

Новорођено слонче Патуљак остало је без маме. Чувари врта подметнули су га мачки с мачићима. Нова мама примила је сироче и отхранила га. Мачићи се весело играју са својим усвојеним братом.

*

Нови електронски апарати омогућили су да се открије постојање мрављег језика. Научници сматрају да то достигнуће представља важан корак у човеком освајању Земљиних дубина.

*

Познати сликар 16. века Ескиа носио је дугу косу, јер је због сиромаштва принуђен да прави кичице од сопствене косе. Тако је настала традиција да уметници носе дугу косу.

*

Артисти који ходају по конопцу тврде да је с велике висине најудобније пасти на ону ногу која се у тренутку пада налази с леве стране, а не с десне, како тврде стручњаци.

*

На ноћном небу лако је наћи блиставо сазвежђе Козорога. Али ако је потребно да се одреди његово место по дану? У томе ће вам помоћи ручни часовник. Управите малу казаљку у правцу Сунца, а велику на Југ. Тада ће секундара показивати на ком се делу небеске сфере налази тражено сазвежђе.

*

Узмите свеже кокошије јаја, држите га 15 до 20 мину-

та заривено у мокар песак, затим га извадите, ставите га на сто и покушајте да га снажним ударцем разбијете. Јавите редакцији шта се догодило.

*

Сви знају да је два пута два — четири. Книговођа Н. је могао доказати да су два пута два пет, шест, седам... уопште онолико колико му је потребно. Сада се грађа-

Пкупвила нађено је пребивалиште првобитног човека. Међу остацима каменог оруђа откривен је нож на расклапање с коштаном дршком изванредно изрезбарен. Нож има два полирана сечива и вадичеп.

*

Јуче је у једну градску трговину ушао човек с маском. Претећи касирки децим пиштољем, он је одбројао 2

Швајцарска фирма Шафхаузен најавила је да ће ускоро пустити на тржиште микроскопске часовнике, који се стављају на рођачу у оку с бројчаником окренутих према унутра. Сада ће свако ко носи такав часовник не само знати, него и све време видети тачно време, при чему му часовник неће сметати више од крупног труна у оку.

*

Укрштање биљака је хоби пензионерке К. М. Ф. Током лета она по цео дан неуморно ради у своме врту. Недавно је труд те ентузијастичке овечан успехом: Она је укрстила две потпуно различите биљке — фикус и кактус. Смели експеримент је успео. Сада у врту раскошно цвета чудни хибрид, који је пензионерка с љубављу назвала фикус. Ето шта значи хоби.

*

Тракториста Г. О. у слободан дан пошао је са сином у шуму.

— Прешли смо пет километара — прича он — када се одједном преда мном зањихала грана и осуо се снег. Стој, кажем сићу, да нам не би шта промакло. Седимо мирно, живци напрегнути до краја. Прошла је ноћ, свануло је. У раду, кажем, трчи, сине, у село, зови људе!

Дошло је сто педест људи. Показао сам им место где се ништа није догодило.

Наш дописник се обратио познатом научнику, аутору научно-фантастичних хипотеза о природи развоја флоре и фауне, Л. М. с молбом да прокоментарише причу очевица.

— Догађа се — рекао је научник

ни налази на једном одређеном месту. Он је добио толико колико је у конкретном случају потребно.

рубље и 87 копејки и нестао у непознатом правцу. Ускоро су га ухватили у кафани. Пљачкаш је објаснио да је то био једини могућ начин да од жене узме део своје плате, коју она систематски задржава.

УМЕТНОСТ

У студију једног уметника водила се дискусија о уметности. Шаљапин, који није узимао учешћа у расправи, одједном устаде и рече:

— Ја ћу вам једном показати шта је уметност.

Нешто касније он неприметно изађе. А затим... изненада се отворише врата и на прагу се појави Шаљапин смртно блед, рашичупане косе. Он изусти само једну реч:

— Пожар!

Наста паника, повници... Одједном са Шаљапиновог лица слете маска страха и очајања. Он се насмеја и рече:

— Ето, то је уметност.

ШТА ФИНАНСИЈЕР НЕ ЗНА

На једном банкету поред Бернарда Шоа седео је неки банкар. У разговору Шо напомену:

— Постоји много начина да се заради новац, али један једини од њих је поштен.

— А који? — распитивао се финансијер.

— Пази, пази — на то ће Шо — значи ви га не знате.

ВИОЛИНА НЕ ПИЈЕ ЧАЈ

Један петроградски мецена позва на чај познатог виолинисту Вељавског. Том приликом му, као узгред, рече:

— За сваки случај понесите и виоличу.

— Захваљујем вам у име своје виолине — учтиво одговори музичар — али она не пије чај.

ЗАВИСИ...

Бернард Шо је узео нову кућну помоћницу Суградан ова га је упитала:

— Како да вас позovem кад треба да ручате? Треба ли да кажем: јело је готово, или: сто је постављен?

— Ако је као јуче — одговори Шо — онда решите једноставно: јело је загорело.

Ripley Веровали или не!

СМРТ ЗБОГ НОВЧИКА

ЗА КРАЈУ БАЗАРНОГ НОВЧИКА ЕРА НА ШВЕДСКИМ БРОДОВИМА У 17 ВЕКУ ПОСТОЈАЛА ЈЕ САМО ЈЕДНА КАЗНА: СМРТ!

ВОЈВОДУ ОД ЕСЕКСА

(1773-1843)
КАДА ЈЕ БИО ДЕЧАК, НЕГОВ ОТАЦ КРАЉ ЈОЗЕФ II ЈЕ СУРОВО ЈЕ БИЧЕВАО ЗБОГ СВАКОГ НАПАДА АСТМЕ — БОЛЕСТ ЈЕ У ТО ВРЕМЕ БИЛА НЕПОЗНАТА И ОТАЦ ЈЕ ВЕРОВАО ДА ДЕСИДЕРИЈУ ЖЕЛИ ДА УЦЕЊУЈЕ СВОЈУ ОКОЛИНУ

БЕЛИ МАРАТОНЦИ

Е ХЕДЛУНА И О УТЕРСТЕН УЧЕОНИЦИ У ТРАДИЦИОНАЛНОМ МАРАТОНСКОМ СМУЧАРКОМ ТРЦИ ОД САЛЕНА ДО МОРЕ (ШВЕДСКА) НА СТАЗИ ДУГАЧКОЈ ОКО 72 КИЛОМЕТАРА, ПОСТИГЛИ СУ ИСТО ВРЕМЕ: 5 ЧАСОВА 23 МИНУТА, 23 СЕКУНДЕ — ЗЛАТНА И СРЕБРНА МЕДАЉА БИЛЕ СУ ИДЕЈЕНЕ НАПОЛА И ОЛЕПШЕНЕ ТАКО ДА ЈЕ СВАКИ ОД ЊИХ ДОБИО МЕДАЉУ ПОЛА ЗЛАТНА ПОЛА СРЕБРНА.

ЛЕПТИРОВИ ЧИЗИ ЈЕ ВИДОКРУП ПРЕКО 3 МЕТРА НАДАЛЕКОВИДИЈИ СУ ОД ОВИХ ИНДЕКАТА

АВЕТИЊСКИ БРОД

МОТОРНИ БРОД ПОЗИТА ОД 30 ТОНА ИСПЛОВИО 3 МАРТА 1965 ИЗ ЛУКЕ АПИЈА (САМОА) А 37 ДАНА КАСНИЈЕ НАЂЕН ЈЕ НАПУШТЕН — ИАКО НИЈЕ ПОСТОЈАЛА ОПАСНОСТ ДА БИ МОГАО ДА ПОТОНЕ ПОШТО ЈЕ БИО ОБЛОЖЕН ПЛУТОМ. СВИХ 16 ЦИТАОВА ПОСАДЕ И 9 ПУТНИКА НЕСТАЛИ СУ БЕЗ ТРАГА!

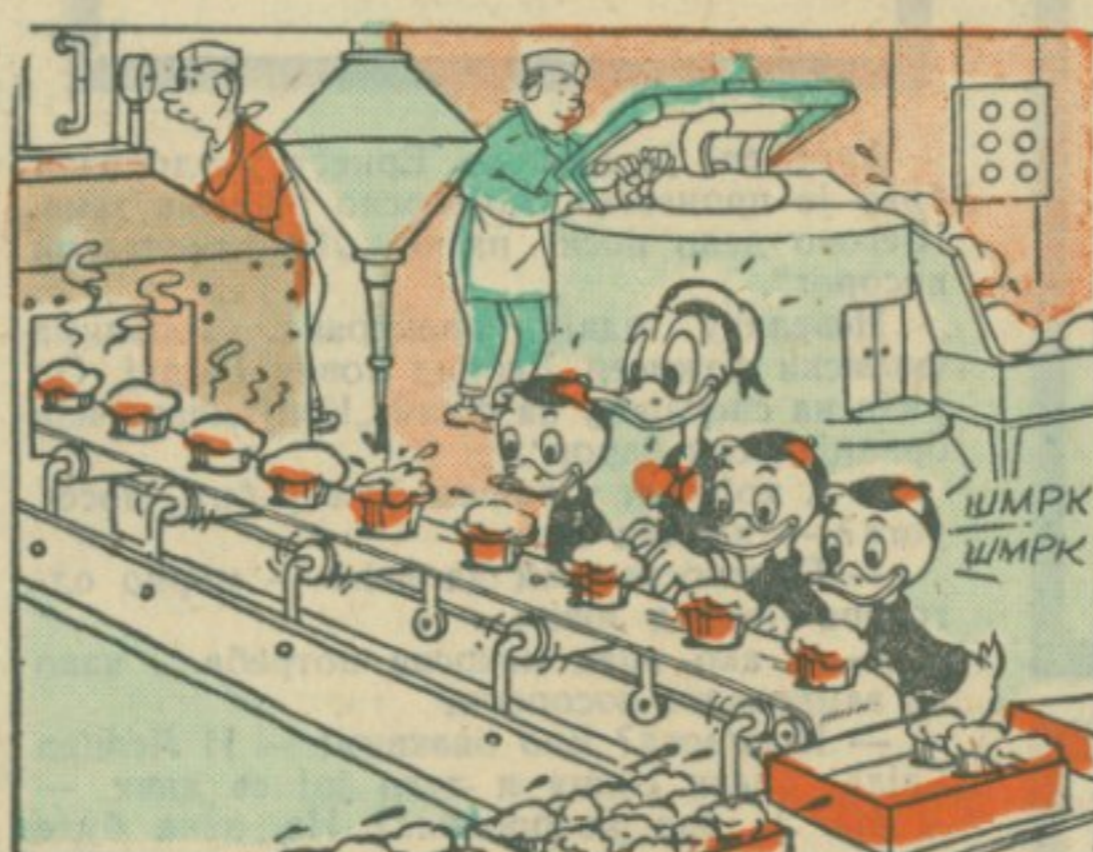
ЛАЈАВА ЖАБА

КАДА СЕ УГЛАШИ ТОЛИКО НАДУВА ТЕЛО ДА ПОСТАНЕ НЕКОЛИКО ПУТА ВЕЊИЈЕ И ЖЕЛА КАО ДЕТЕ

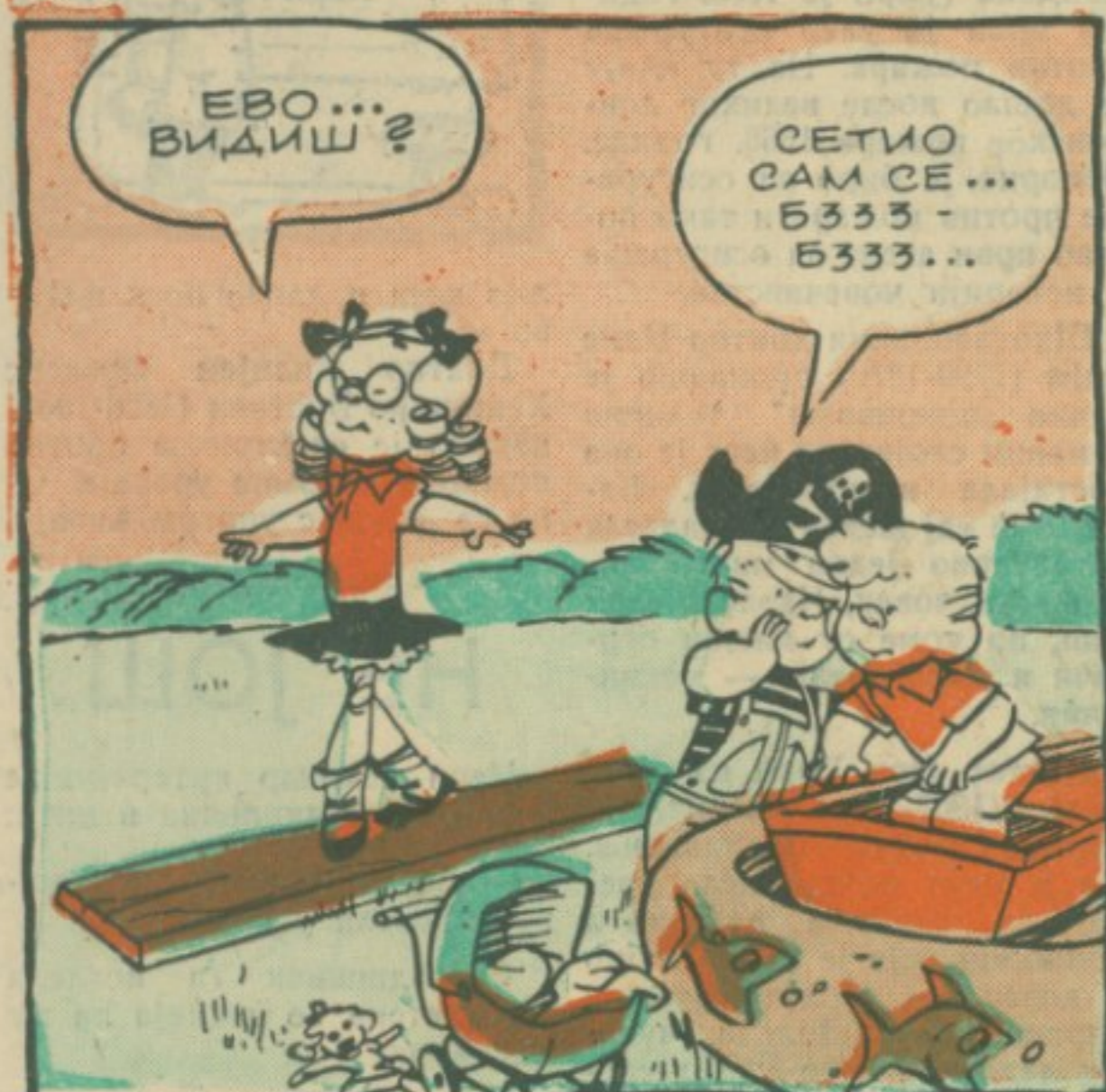

WALT
DISNEY

ПАЈА
ПАТАК

ДЕНИС КАПЕТАН

мало и — ето Африке! Да, Африка! Ипак, молим вас да волите и наградите мог Тотошу — каже завршивши цртеж. — Пазите, ове линије на боковима нису ребра већ набори на кожи. Тотоша је личност сталожена, ухрањена". И потписује испод цртежа на старински начин: „Pinxit (нацртао) Корнеј Чуковскиј“.

— Баво би га знао, носорог... — фрчао је познати поларни истраживач доктор географских наука Ернест Теодорович Кренкељ. — Зашто вам треба носорог?
— Мало их имамо, свега три...

МОЈ НОСОРОГ

САРАДНИК СОВЈЕТСКОГ НЕДЕЉНОГ ЛИСТА „НЕДЕЉА“ ШЛИЈЕНКОВ ДОШАО ЈЕ НА ЗАНИМЉИВУ ИДЕЈУ. КАКВУ? ВИДЕТЕТЕ САМИ.

Носорога је први нацртао пилот-космонаут Алексеј Архипович Леонов. При ступајући послу замислио је записао: „Да ли се сећате, какве очи има? С трепавицама или без њих? А да ли му уши висе или штрче увисе? Носорога сам последњи пут видео пре десет година...“ Ипак, цртао је носорога сигурном руком, као професионалац. Дуго се трудио над скицом а тек је затим прешао на прави цртеж. Толико се занео да само што није прешао на акварел или уље.

Ипак, један носорог је мало! И као увек, у помоћ је притекла милиција. Начелник Московске криминалистичке службе пуковник милиције Сергеј Петрович Бурцев такође се није често виђао с носорозима али у криминалистици не постоји узалуд појам „фото-робот“. Кад начелник криминалистичке управе црта — на његовом столу ћути десетак телефона. У то сам се лично уверио. У главном граду онда влада потпун ред и мир. Готово! У том тренутку у собу улази официр управе. Сергеј Петрович му пружа свој цртеж „Ко је то?“ Официр, с разлогом размисливши мало, препознаје: „Па то је, молим, носорог.“

... Док полако излажем суштину ствари, Корнеј Иванович Чуковскиј подозриво гледа: да неће овај организатор изложбе носорога наједном да изјави да је он чајник или Наполеон Бонапарта...

— И у страху носорогу носорог седе на рог — рецитије књижевник бирајући мекшу оловку. — Оседлали носорога, провозали се

Аргумент је деловао. Ернест Теодорович брзо је пронашао својеврсно решење теме. Његово дело носи назив „Сентиментални носорог“.

Невелику одају премерава корацима филмски режисер Леонид Јович Гајдај. Он ради на сценарију за филм „Кријумчари или бриљантски барон“.

— А хоће ли у вашем филму бити носорога? — занима ме.

— Претпостављам да неће — мирно одговара Леонид Јович.

— А ако ипак искрсне потреба... како ви замисљате носорога?

— Носорога? Ево оваквим! — И Леонид Гајдај прави скицу и дуго јој се диви. — А ако је ово носорогица? Не, нека буде мужјак.

Фудбалски ветеран „Спартака“, заслужени мајстор спорта Алексеј Александрович Парамонов најпре није могао да се одлучи и узме на себе одговорност да било кога црта; има кћерку која иде у школу а родитељски ауторитет много је лакше изгубити но стећи. Ипак, идеја га је привукла! Цртао је полетно, с надахнућем и ипак није био задовољан својим радом. — Испао је некакав динамовски носорог — казао је уз уздах. — Или, можда, торпедовски. Али ни како спартаковски...“

— Ја могу да га нацртам само у крупном плану — изјавио је народни уметник глумца Михаил Иванович Жаров. — Ал' какав ће то носорог да испадне! Биће... зар се то речима може изразити? Дајте четкицу и палету! Дајте сликарски сталак!

Нацртавши једним потезом оловке свог носорога у гро плану, стао је да се вајка: — Ех, требало је да идем у сликар! Какав је сликар у мени изгубљен...“

Директор Московског зоолошког врта Игор Петрович Сосновски први пут је тог дана зазирао у свој кабинет: селно је у нову „стан“ белу медведицу, ишао с ветеринаром до нилског коња, свратио до носорога да провири није ли случајно изгубио апетит и добро расположење.

— Могу и да нацртам — казао ми је — али шта ће на тај цртеж да каже јавност? Рећи ће да се директор одвојио од звери, чак и не памти носорогово лице. И каквог хоћете носорога — једнорог или дворорог? Добро. Одмах ћу. Постараћу се. Нацртаћу. Ево га, наш главни престонични носорог. Само узмите у обзир да је у природи много лепши...“

Ипак, зашто је листу био потребан носорог? И зашто баш он а не кљунар, кенгур или гну-антилопа? Зашто тражити од веома заузетих, паметних, солидних људи да цртају тамо некаквог носорога? Неће ли их то довести у незгодан положај, неће ли поткопати њихов престиж, имати рђавог утицаја на њихов углед?

Ево у чему је ствар: ти веома заузети, паметни, солидни људи који пишу дивне књиге, лете у космос, снимају филмове, увек су спремни да прихвате шалу и да у њој учествују. Најзад, баш то срећно осећање хумора помаже им у њиховом раду. И уопште није важно да ли ће носорози које они нацртају личити на носороге.

А јесте ли ви пробали да цртате носороге? Макар само онако, за себе?

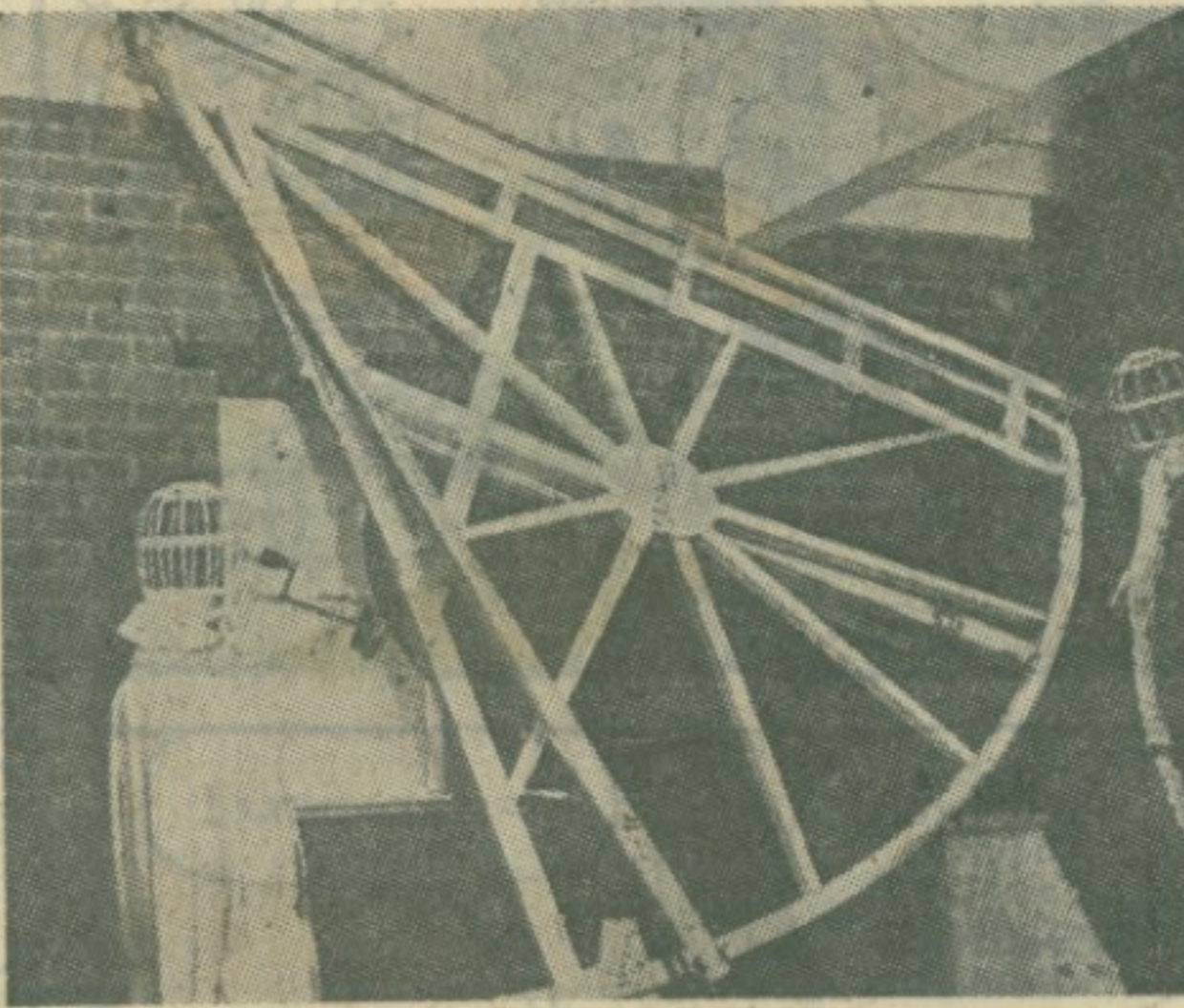
ОПСЕРВАТОРИЈА — МУЗЕЈ

Познато је да се западноевропско време мери по „Гриничу“. Разлог: кроз мало место Гринич, у непосредној близини Лондона, пролази тзв. „нулти меридијан“. Ту се налази и стара опсерваторија, која је снабдевена одличним инструментима. Основана је године 1675. У њој се поред модер-

них инструмената налазе и веома стари. Опсерваторија у Гриничу је недавно рестаурирана и претворена у музеј, тако да сада свако може да види где се „прави време“.

ОВАЈ ТЕЛЕСКОП ДУГ ЈЕ 3 МЕТРА. ИЗРАДИО ГА ЈЕ 1816. ГОДИНЕ ЕДВАРД ТРАУТОН. ИАКО ЈЕ ТЕХНИКА ОД ТОГ ВРЕМЕНА ДО ДАНАС ВЕОМА НАПРЕДОВАЛА, ИПАК ОВАЈ ГРИНИЧКИ ИНСТРУМЕНТ ВАЖИ И ДАНАС КАО ВЕОМА ВАЖАН.

ГОДИНЕ 1678. ЕНГЛЕСКИ АСТРОНОМ ФЛЕМСТИД ИЗРАДИО ЈЕ ОВАЈ СЕКСТАНТ, ЧИЈА КОПИЈА И ДАНАС ВАЖИ КАО РЕМЕК — ДЕЛО.

Рај за инсекте

Припадници једне верске секте у Индији, која броји око два милиона лица, вероватно су једини људи на свету који не убијају инсекте. Њихова вера стара око 2.000 година најстроже им забрањује да убију било које животиње, укључујући чак и

најнижа и најситнија. Они не ложе ватру увече из страха да не би налетео неки инсекат и опржио се, воду за пиће увек цеде да не би прогутали какву бубицу а преко уста носе копрену да им не би случајно улетела нека мушица.

ЛЕКАРИ — ПРОНАЛАЗАЧИ

Историја је забележила имена многих лекара-проналазача чији проналасци немају ни најмање везе с њиховим главним занимањем — медицином.

Доктор Ричард Џордан Гатлинг из Северне Каролине (1818-1903) изумео је митра-

Доктор Тимоти Брајт из Кембриџа (1561-1615) изумео је стенографију.

Николаас Бејрбон, лекар из Лондона (умро је 1698. године) први је увео осигурање против пожара. На ту идеју је дошао после великог лондонског пожара 1666. године. Отворио је биро за осигурање против пожара и тако постао први агент за осигурање у историји човечанства.

лез који и данас носи његово име.

Шкотлањанин доктор Џејмс Сајм (1799-1870) пронашао је начин „покривања“ тканина гуменим слојем од чега је она постајала непромочива. Касније је тај његов проналазак патентирао један много пословнији човек, Чарлс Мекинтош, по коме су кишни одртки и добили име — мекинтоши.

Доктор Вилијем Френсис Хенинг из Бостона (1820-1901) изумео је електричне противпожарне алармне уређаје. Они се и данас употребљавају.

Доктор Џон Хори из Флориде (1803-1855) изумео је принцип вештачког хлађења. Он је први конструисао уређај за хлађење ваздуха а принципа које је тада открио и данас се примењују при справљању сладоледа, чувању леда као и за клима-уређаје.

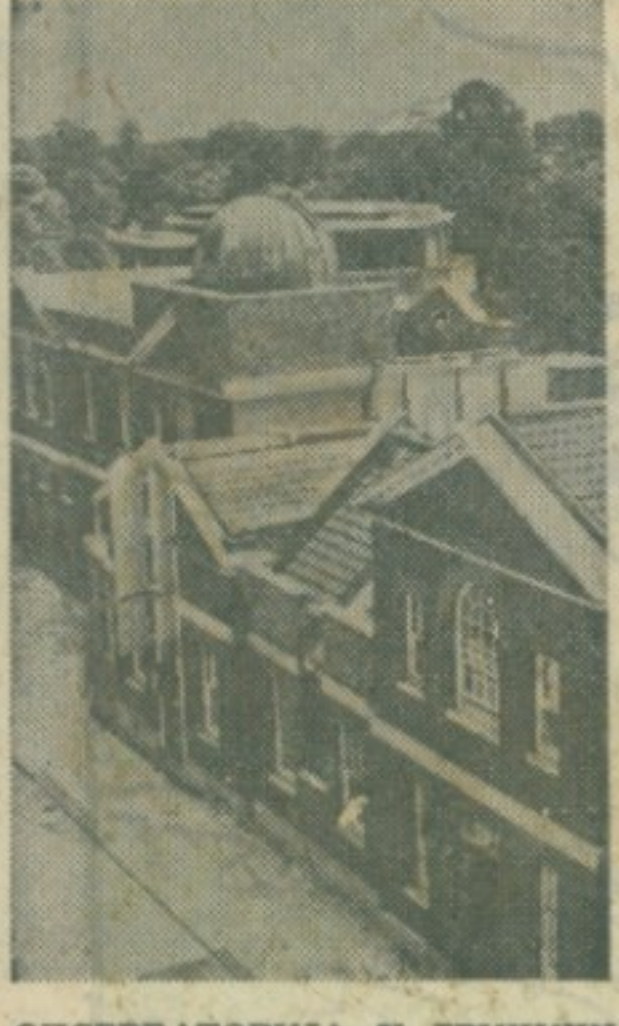
НЕ ЈОШ

Неки новинар интервјуише једног стогодишњака и пита:

— Да ли сте цео свој живот провели у овом селу.

Стогодишњак га погледа и шеретски се насмеја на му одговори:

— Не још.

ОПСЕРВАТОРИЈА У ГРИНИЧУ

ПРОНАЛАСЦИ ГОДИНЕ

ФОТОГРАФИЈА НА ПЛАТНУ

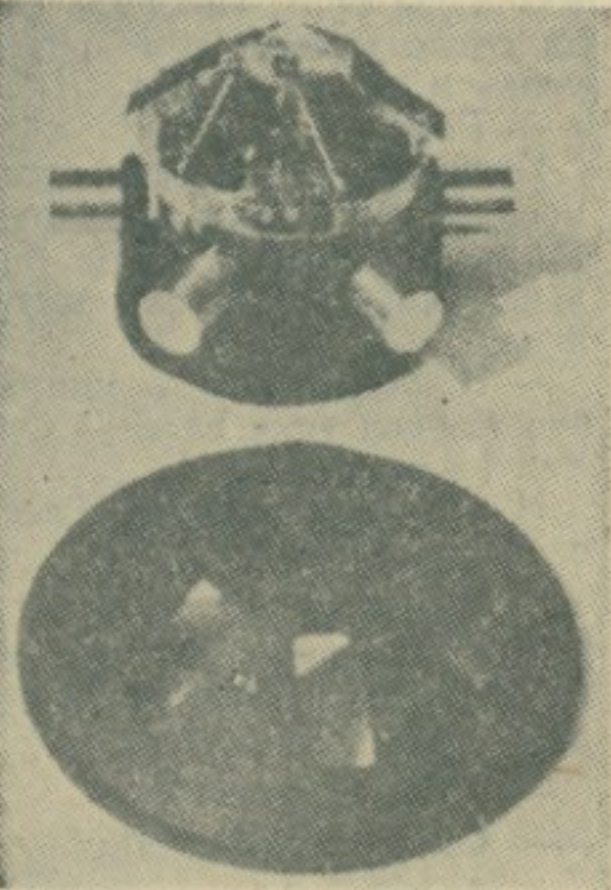
У Западној Немачкој у продаји се појавила тканина која има својства фотографског папира. На њој се може с негатива изазвати сваки снимак, на пример, фото-снимак

рођака или неке друге драге особе — како пише у рекламном проспекту.

СУНЧАНИ МОТОР

Сунчани мотор који претвара светлосну енергију у ротациону пронашао је америчког инжењера Едварда Хола. Уређај је тако конструисан да производи енергију под утицајем Сунчеве светлости или било ког другог светлосног извора. Уместо уобичајеног сталног или елек

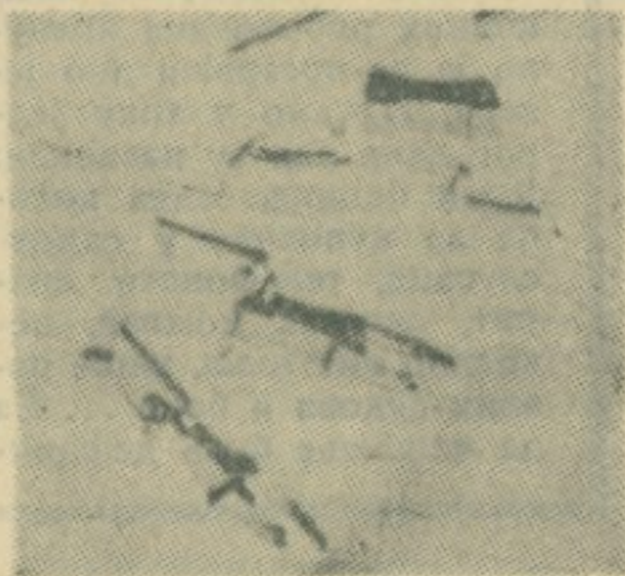

тромагнета, сунчани мотор ће радити захваљујући Земљиним магнетском пољу. Брзина ротације може се подешавати према потреби.

Витаминске игле

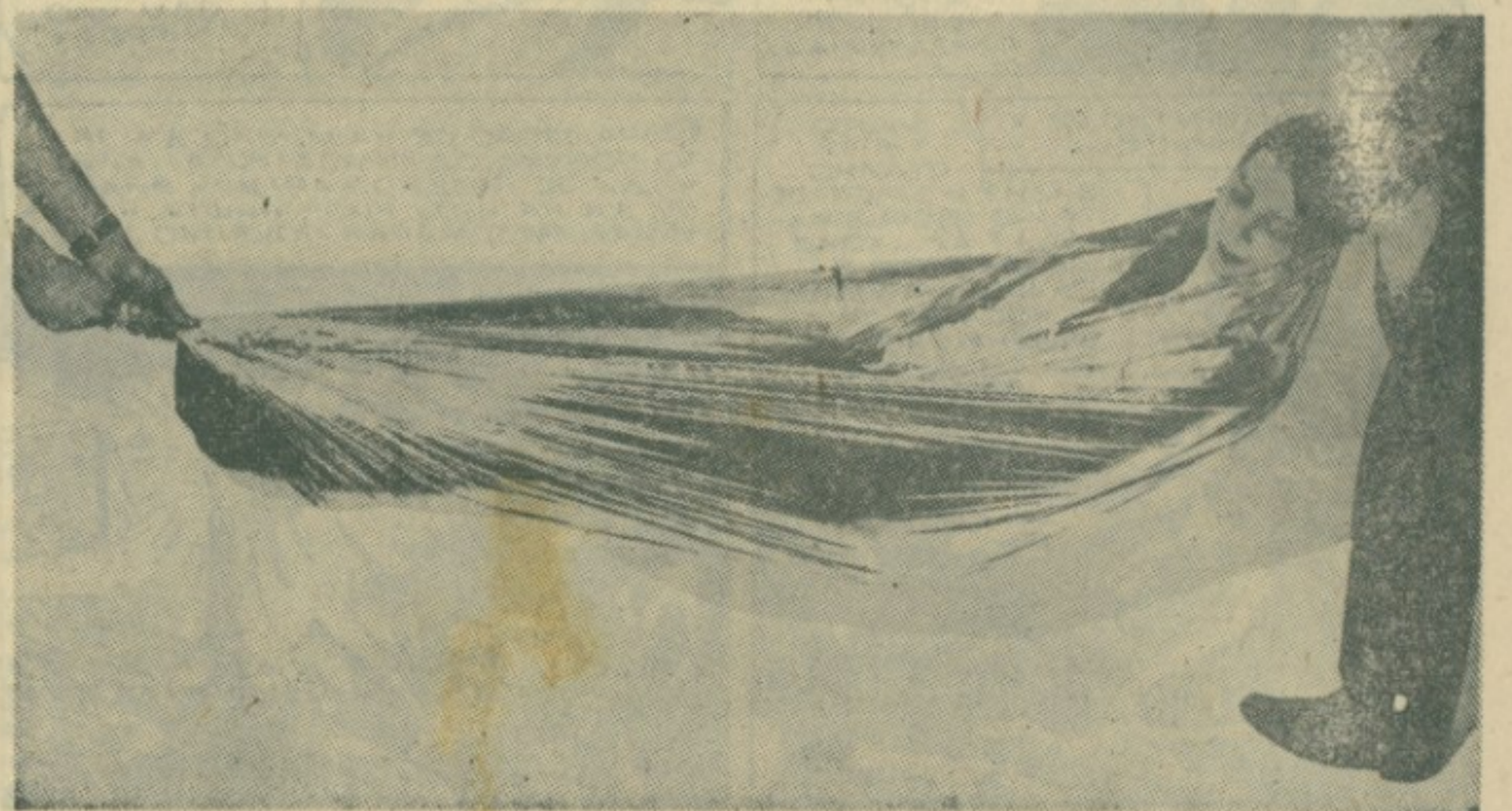
Јапански проналазач Нијачи Накамура пронашао је „зихернадле“ које се без икакве бојазни могу употребити за закопчавање пелена и одеће на бебама и сасвим малом деци. Начињене су тако да не могу да убоду а ако их

дете прогута — а деца имају обичај да све трпају у уста — ништа му се неће догодити. Прибацице су од нарочите смесе која се веома лако раствара у желуцу и њој су, чак, додати разни витамини.

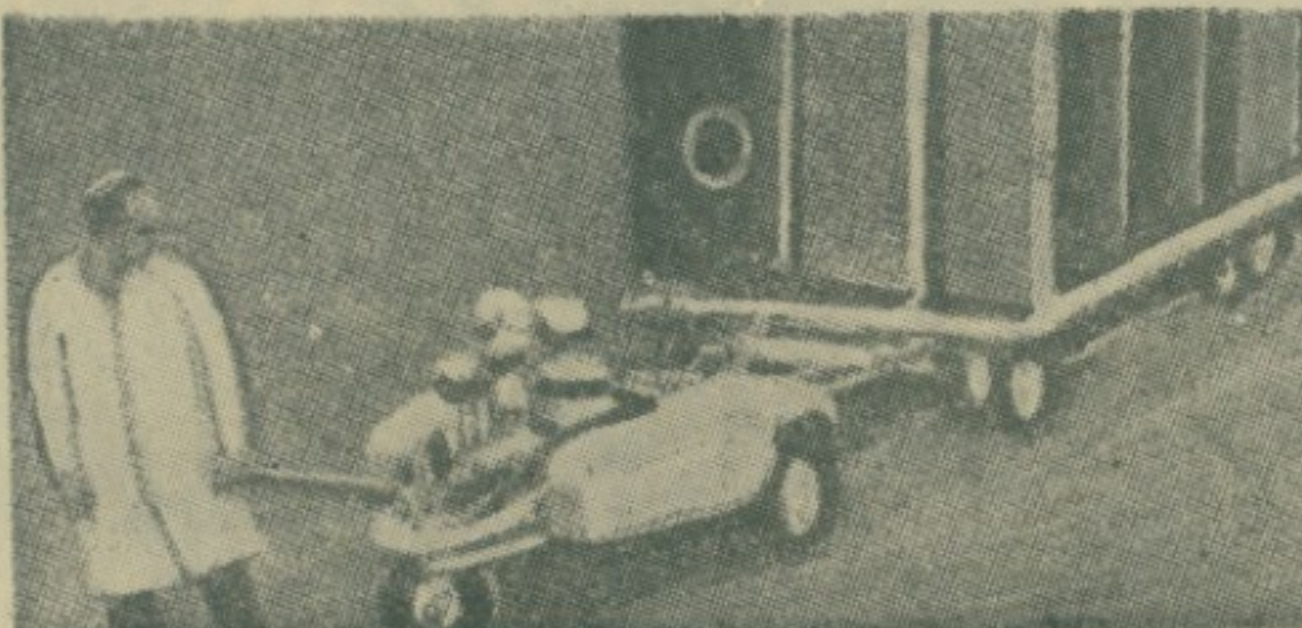
КОСМИЧКА ФОЛИЈА

Алпинисти, пилоти, као и сви они који се баве зимским спортовима можда ће у најскоријој будућности носити одећу од ултратанке „космичке фолије“. Ова синтетичка опна превучена танким слојем алуминијума веома је чврста, неподерива и одличан је топлотни изолатор.

МАЛИ ДИВ

Британски стручњаци конструисали су трактор са три точка јачине осам коњских снага који може да вуче до 18 тона терета. Чак и при пуном оптерећењу трактор развија брзину од 8 километара на час.

ДАН BARRY ФЛАШ ГОРДОН

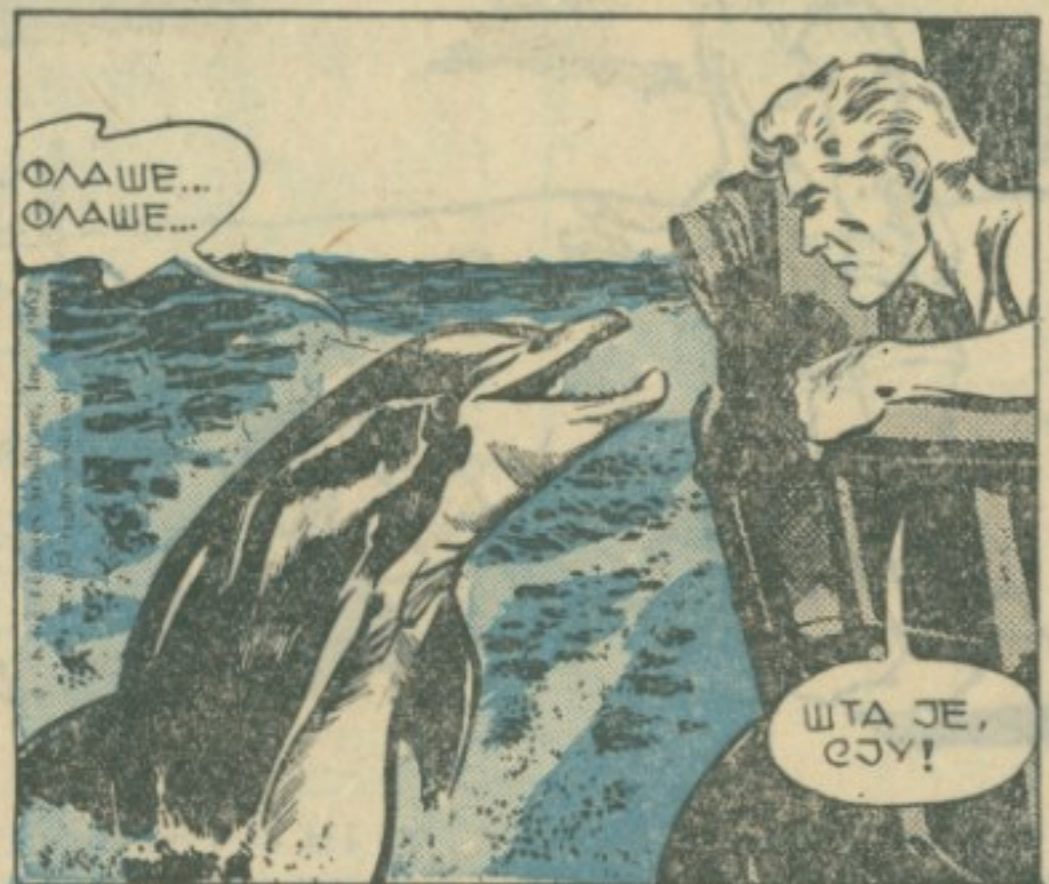
БОЉЕ, ФЛАШЕ?
ДА... БОЉЕ МИ ЈЕ! ХВАЛА ДОКТОРЕ!

СИНКЕР ЈЕ НАЛЕТЕО НА НАС КАД СМО ИЗРОНИЛИ! МЕНЕ ЈЕ УДРАЦА ИЗБАЦИО У ВОДУ... АЛИ БРЕДОВА ПОДМОРНИЦА ЈЕ ПОТОНУЛА...

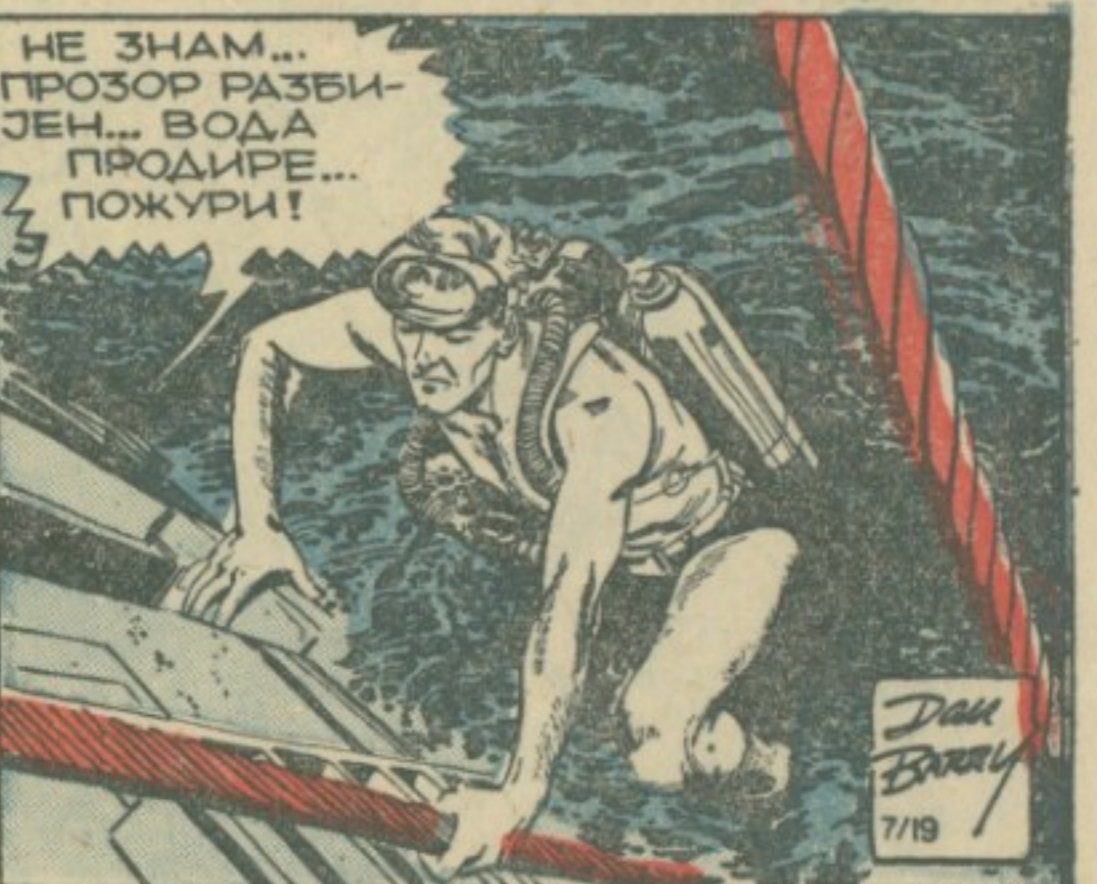
МАРТА... ТРЕБА ДА ТИ КАЖЕМ, МАРТА...
НЕ САД, СЈУ! ОХ, НЕ САД!

ФЛАШЕ... ФЛАШЕ...
ШТА ЈЕ, СЈУ!

БРЕДОВА ПОДМОРНИЦА ЈЕ НА ДНУ... ПОКВАРЕНА!
ПОЛАЗИМ, СЈУ! ЈЕ ЛИ ЈОШ ЖИВ?

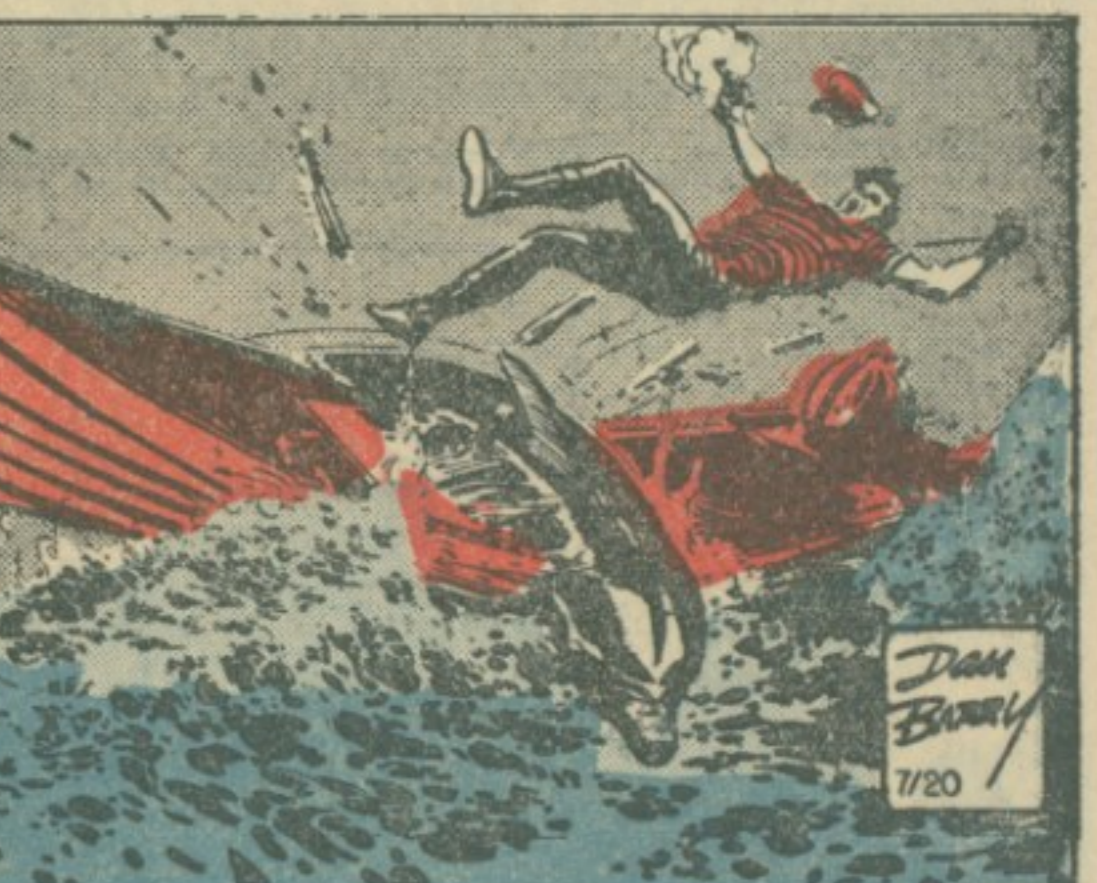
НЕ ЗНАМ... ПРОЗОР РАЗБИЈЕН... ВОДА ПРОДИРЕ... ПОЖУРИ!

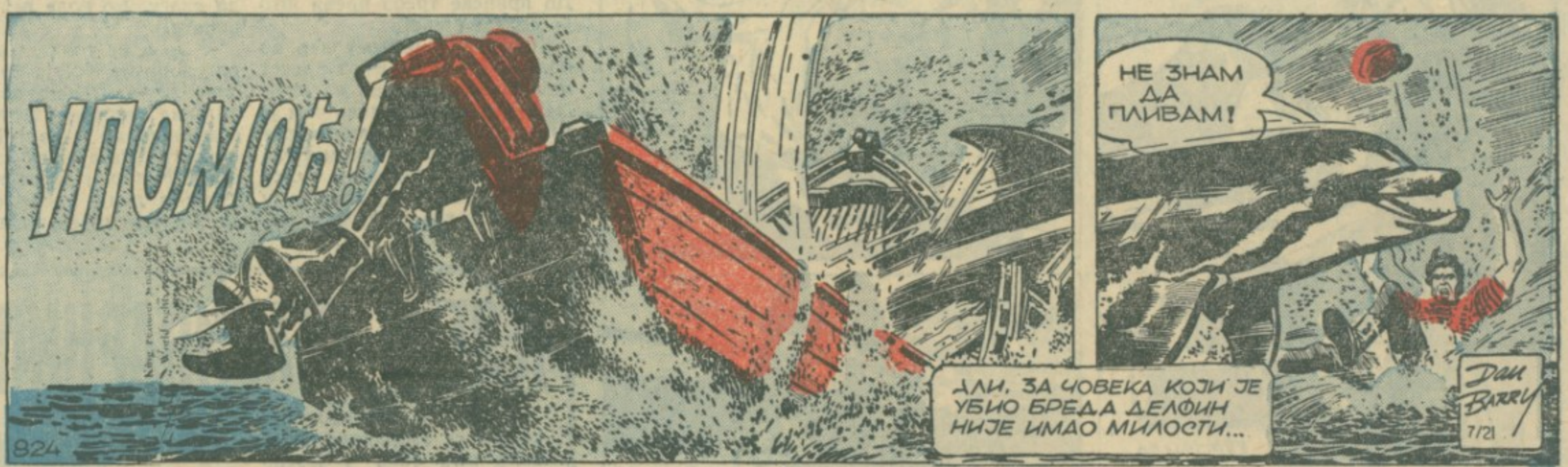
БРОД ЈЕ БИО ОДЛИЧАН! АЛИ НЕ ЖАЛИМ! БРЕД ЈЕ МРТАВ... А И ЊЕГОВИ ПЛАНОВИ С ДЕЛФИНИМА!

ХЕЈ! ДЕЛФИН! ИДЕ ПРАВО НА МЕНЕ!? ОДЛАЗИ! ОДЛАЗИ!

НЕ ЗНАМ ДА ПЛИВАМ!

УПОМОЋ!
ДАМ, ЗА ЧОВЕКА КОЈИ ЈЕ УБИО БРЕДА ДЕЛФИН НИЈЕ ИМАО МИЛОСТИ...

КАО И У ПРОШЛОМ КОНКУРСУ „ПОЛИТИКИНОГ ЗАБАВНИКА“ ЗА НАЈБОЉИ ДЕЧЈИ ЦРТЕЖ И ОВОГ ПУТА РЕДАКЦИЈА ЛИСТА ЈЕ ОДЛУЧИЛА ДА ОБЈАВИ УСПЕЛЕ РАДОВЕ И НАГРАДИ СВАКИ ЦРТЕЖ СА ПО 2.000.— СТАРИХ ДИНАРА.

„ДЕТАЉ ИЗ МОГ ГРАДА“ — рад Недељка Павличина уч. VII а Осн. шк. „Херта Турза“, Карловац

„МОЈА ОМИЉЕНА ПТИЦА“ — рад Драгине Радуловић, уч. V, Осн. шк. „Помински борци“, Вања Лука

ТРИ ДАНА ДО ВОДЕ

Било нас је четворица: водич Аман, старшина групе Костја, стари ловац Иларинович и ја — Алексеј Нећалков, лаборант-препаратор. А сви заједно чинили смо експедицију за лов на кобре потребне медицинским организацијама. Кобрин отров улази у састав многих лекова који се примењују у лечењу неких тешких обољења.

Разбијени у две групе — Аман и ја, Костја и Иларинович — обилазили смо Ај-бул трудећи се да се не удаљавамо много од јединог извора у том крају. Две седмице кобри није било а наједном су нам лежале пред ногама као да их је неко изручио из рога изобиља. И нису бежале већ су мирно лежале крај својих рупа као да одавно чекају да дођемо по њих. Радовао сам се и био спреман да идем све даље не осећајући умор. Аман се, међутим, крштио и на крају није издржао.

— Љоша — казао ми је узбуђено — мислим да даље не би требало ићи. Мора да постоји неки разлог због којег се змије и гуштери не увлаче у рупе. Мислим да ће се догодити нека несрећа.

Аман није успео ни да доврши...

Земља је под нама уздрхтала. А затим се померила тако да умало нисам пао. Уловљене змије у џаковима су се ускомешале и засиктале. Уска, вијугава пукотина расекла је земљу али је одмах нишчезла засута сипкавим песком.

Земљотрес! Подземна тун-

нава је расла. Удари су наизменично један за другим. Тло ми се измицало испод ногу. Песак је текао као вода. Змије су се толико комешале да су вреће подскакивале на земљи.

Наједном се све утишало. Зграбили смо вреће и потрчали према извору.

Костја и Иларинович већ су нас чекали. На месту извора била је гомила камења...

Имали смо свега четири чутурице а до најближе воде три дана путовања.

Аман је сакупио и савезао у сноп пруже од врбе којер

гарац пао и није се дигао.

— Не заустављајте се! — мукло је казао Костја. — На пред!

У смирају дана срушио се и други магарац.

— Кажу да се крв животиња може пити — захрипао је Иларинович.

Костја и Аман су се хитке погледали. Затим је Костја узео чутурицу, насуо четврт чаше и пружио је Илариновичу.

— Пиј!

Иларинович је дрхтавом руком узео чашу. Ми смо окренули главе у страну.

... Сутрадан изјутра кренули смо без магарца. Заниса нису устали.

Поред јаме Аман је побо у земљу два дугачка врбова прута. На њиховом врху лепришале су се траке откинута с његове чалме.

Трећег дана око поднева Иларинович се оневестио. Костја је посегао за последњом чутурицом и улио му у уста пола чаше воде. Старац је зајечао и отворио очи. Мутан, празан поглед. Више није могао да корача. А ми нисмо имали снаге да га носимо. Превукли смо га у сенку

је било на земљи и причврстио га за самар свог магарца.

— Зашто ће ти тај сувишан терет? — запитао га је Костја. — Бацај га.

— На путу прут никад није сувишан — мирно је одговорио Аман.

... Пешачили смо све до мрака. И много пропешачили.

Пре спавања Костја је сваком од нас дао по пола чаше воде.

Испијали смо је у малим гутљајима. Одмах сам заспао и пробудио се док је још био мрак. Облачи су се разишле. Небо је било осуто звездама. Поред мене се промешколио Аман. Отворио је очи и позвао:

— Хеј, пријатељи! Треба устајати. Дан ће бити врео. До припеке треба прећи што је могуће више!

Костја нам је опет дао по пола чаше воде. Кроз десет минута кренули смо на пут.

Врућина је овладала чим је изишло сунце. Сваки корак био је пропраћен болом у слепоочницама. Магарци су се тетурали. Тетурали смо се и ми. Око подне је Аманов ма-

— На — гурнуо ме је Иларинович у леђа. Пружио ми је чашу — Пиј! Ја сам већ пио. Читав гутљај...

Прислонив сам чашу на уста и додирнуо Амана. Аман ју је такође само принео устима и предао Костји. Костја нас је погледао — јабучица му је полетела горе-доле — и излио последњи гутљај у грло. Затим је из чутурице истресао све што је у њој било, читаву половину чаше, и пустио је да кружи.

— Остала нам је само једна чутурица. То морамо чувати као очи у глави. Нисмо превалили ни пола пута.

Кад смо се зауставили да преноћимо, Костја је стао да рије песак.

— Шта то радиш? — уплашио се Аман. — Остави, штеди снагу. До воде нећеш ископати.

— Ја и не тражим воду — одговорио му Костја хрпавим гласом. — Треба вреће са змијама сакрити од сунца. Оставићемо их у овој јами и покривати магарцима покривцима. Магарци сутра неће устати а змије треба сачувати. Вратићемо се по њих.

једног пешчаног узвишења, још једном му дали да се напије, поболји крај њега прут с крпцима од чалме и кренули даље.

— Требало би да неко нека ко стигне до људи и дозволе помоћ. Ако се то не догоди, сви ћемо страдати — мукло је рекао Костја.

Изгледао је страшно. Образи упали, очи искочиле, из испуцањих усана текла је крв...

Колико сам још пропешачио откако смо оставили Илариновича, не знам.

Освестио сам се у мраку. Прохладно. Сиво. Шумило је невидљиво лишће. Тихо је жуборила вода. Покушао сам да се подигнем, али нисам успео и застењао сам.

— Воде!

Нешто ми је ожегло уста и слило се у мене као растопљено гвожђе. Бол је био неиздржљив. Опет сам застењао.

— Ништа, ништа — умиривао је неки тихи глас. — Одмах ће то проћи.

И заиста је прошло. Глава се разбистрила.

— Где сам?

— У Кишлаку (долинско село у Средњој Азији) Ај-Бадам. Јуче су те донели.

— А где су други?

— Сви су ту. Спавају.

— Још воде!

— Не смеш више. Попио си пуну чашу.

Касније смо дознали да је Илариновича издала снага на двадест километара од воде, мене на дванаест. После мене, после девет километара, пао је и Костја. До насеља је стигао Аман. Брзо су нас нашли: прутови с крпцима од његове чалме надалеко су се видели у пустињи.

У Ај-Бадаму смо се одмарили читаву седмицу, а затим смо се поново упутили у пешчану пустињу да ловимо кобре.

Авантуре ГОРДОНА ПИМА ПО РОМАНУ Е. А. ПОА

ЈЕЗЕРО-СТАРИНАРНИЦА

Власти у Калифорнији строго су забраниле да се било шта баца у језеро Мерсед. Да би проверили придржава ли се становништво наредбе, 55 подводних риболоваца кренуло је да претражи дно језера. И само у току једног дана они су извадили: један бицикл, једна колица за куповину у самоуслугама, телефонски апарат, десетак ножева, неколико пиштоља, више разних судова и боца... Када чистиће буде дефини-

НАДУВАНИ СВЕТ

У Америци је отпочела производња лаког пластичног глобуса који се надувају врло брзо. Далеко су практичнији од старих, јер се могу брзо надувати и онда не заузимају много простора а исто тако их је лако и преносити.

НАЈ, НАЈ...

НАЈНЕОБИЧНИЈИ ДИМЊАЦИ

У италијанском градињу Орвијету многи димњаци имају облик спирале. Дим из тих димњака излази у виду прстенова.

НАЈНЕОБИЧНИЈА КИША

Године 1856. на град Гардсбург, у Сједињеним Америчким Државама, сручила се киша од игала за плетење ча-

рапа. Догодило се то после једног циклона који је разрушио фабрику игала, која се налази у близини града, а цело складиште пуно игала подигао у ваздух.

НАЈНЕОБИЧНИЈИ ОБИЧАЈ

На једном острву крај западне обале Борнеа дуго се сматрало за преступ спасти жену која се дави. Острвљани нису имали ништа против же на. Они су се чак поносили

тима што су њихове жене најбоље пливачице на свету. Да би се оне увек налазиле у најбољој спортој кондицији, острвљани су завели смртну казну за спасавање жена које се даве.

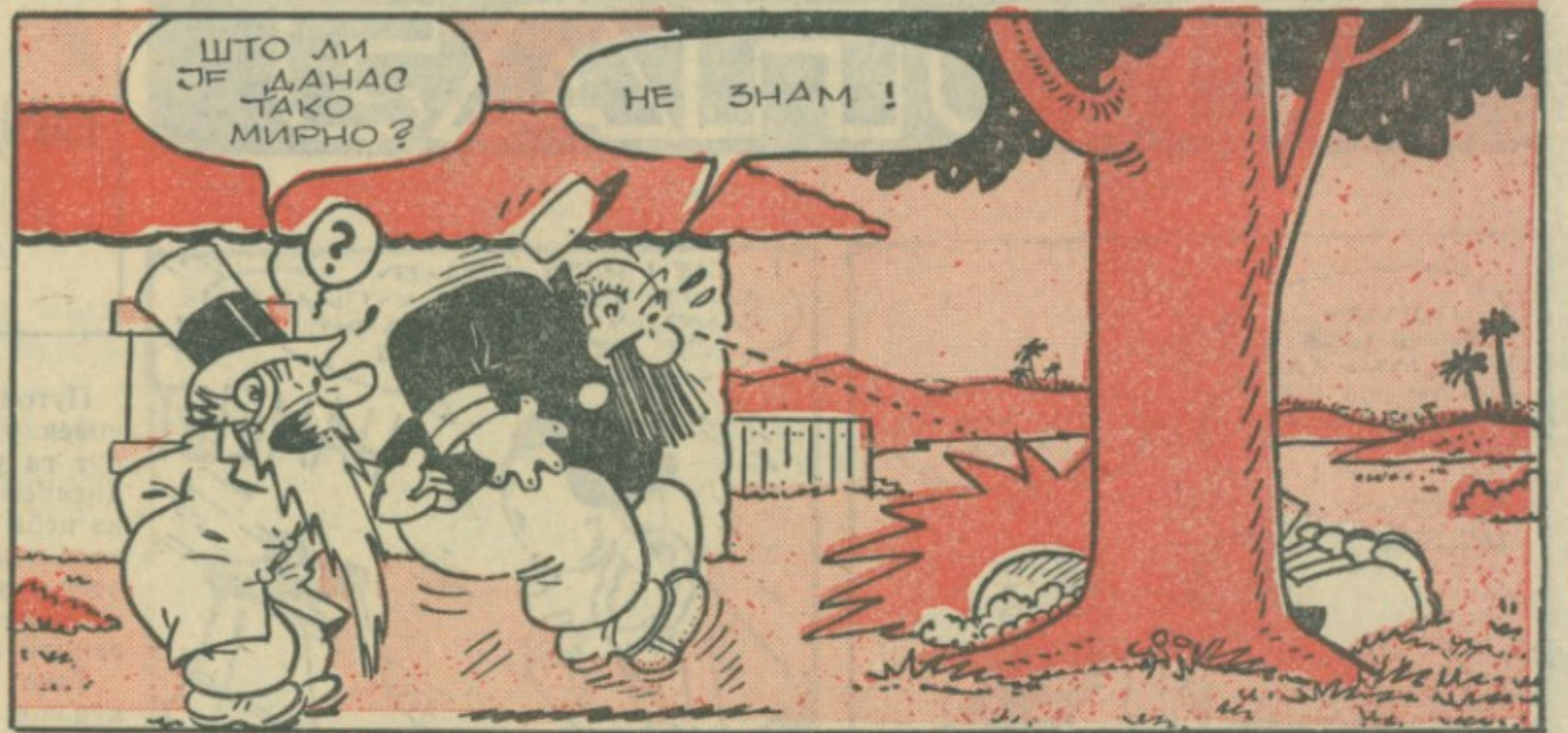
То је уосталом био једини преступ који је на острву кажњаван смрћу. Ипак треба рећи да се током многих векова ниједна жена са овог острва није удавила.

Најнеобичније

СТАПЊЕ НА ПРЕСТО

На територију владара Бхајаса, у индијској покрајини Сингххаме, упао је 1580. године један дивљи ждребац. Нико није могао да обузда овог коња. Најзад је Бхајас обећао своју државу ономе ко заузда и појаше дивљег коња. То је пошло за руком неком Кашинату Сингху који је тако постао краљ Сингххаме. Његови потомци отада владају поседом Парахат који заузима површину од 813 квадратних миља на којој живи 220.00 становника.

НАЈНЕОБИЧНИЈА ПОШТА

Кортес је тамам завршио освајање Мексика када је Дијего Веласкез одлучио да га смени. Било је то 1520. године. Своје наређење издао је неком Панфилу де Нарваезу. Нарваез је са своје стране послао шест људи у Веракруз наредивши им да приволе заповедника места да им изда Кортеса.

Али, заповедник је ухапсио ову шесторицу и послао их Кортесу да им он суди. Послао их је — поштом. Сваки од њих шесторице био је везан а затим привезан на леђа поштарима који су редовно преносили пошту на тој маршрути. Поштари су носили своје „лошијке“ смењујући се, дан и ноћ, све док не би стигли до следеће поштанске станице. Тамо би пошту натоварили на „свеже“ поштаре. Растојање од 360 километара било је пређено за 96 часова.

НАЈНЕОБИЧНИЈИ ПОСЛАНИК

Године 1938. мазга коју је њен господар назвао Бостон Кертис била је изабрана за члана комитета Републиканске странке Сједињених Америчких Држава за град Милтон, и то с већином од 51 гласа. Кандидатуру мазге Бостон Кертис истакао је председник

општине града који је желео да провери колико се озбиљно бирачи из његовог града односе према изборима. Кандидатова „пријава“ била је потписана копитом. Тај потпис потврдио је председник општине као сведок.

НАЈНЕОБИЧНИЈИ ШЕШИР

Француски сликар Жироде (1767-1824) употребљавао је

свој шешир као — свењак. Жироде је обично сликао ноћу. За време рада стављао је на главу велик црни шешир с широким ободом на којем се налазило 40 рупа. У те рупе постављао је воштане свеће. При таквом осветљењу (које није могло бити веће од 40 свећа) настајале су његове слике. Њихова цена зависила је од броја свећа које би Жироде потрошио стварајући по једина платна.

ШАРЕНИ ГИПС

У Кензингтону, у савезној америчкој држави Кентаки, једна старија сликарка — амагер дошла је на необичну идеју како да постигне успех. Сад она слика на гипсаним завојима пацијената који су сломили руку или ногу. И што је при том најинтересантије лекари се слажу са њом јер сматрају да ће пацијенти лакше подносити гипс кад буду на њему гледали леп цртеж. Новини су се нарочито обрадовала деца: за њих сликарка најчешће црта цвеће, лептирове и друге животиње — њихове љубимце.

ПОПАЈ

НАРОДНА ПРИПОВЕТКА СА КОСОВА

ЧУДАН ОБИЧАЈ

Путовао неки сиромашан човек у удаљено место. Уз пут га ухвати ноћ и кијавет (невреме). Сева, грми, лије из неба — потоп, ништа друго. Онако мокар, каљав и прозебао одлучи да закуца на прва врата на која наиђе и замоли за преноћиште. Тако и уради. На његово куцање јави се домаћин.

— Ко је?
— Ја, путник! Путujem издалека, ухватила ме ноћ и кијавет. Могу ли преноћити код тебе?
— Јако ми је пријатељу — рече домаћин — ја сам сиромаш, имам малу кућу, нас је много, пуна кућа! Збиља, немам те где. Него видиш ли ону светлост на брегу? То је кућа у којој ћеш сигурно добити преноћиште. Тај домаћин прима сваког ко га замоли.

Сав срећан човек пође, али га заустави глас домаћина.

— Чекај, куд журиш? Нисам ти још све рекао. Знаш, онај човек ће те примити, лепо угостити, само — он има чудан обичај.

— Чудан обичај — а каква?

— Он ти да све што тражиш а понуди и што не тражиш, једном речи да све што има, али кад пођеш — он те истуче.

— Истуче, а зашто?

— Не знам, видећеш.

Пошто није имао избора, човек крене према светлости размишљајући:

— Вала нека туче колико жели, само да ноћас склоним главу негде под кров.

Кад је стигао до осветљеног прозора, покуца а затим чу:

— Ко је?

— Путник!

— Шта си хтео?

— Чуо сам, пријатељу, да ти примаш путнике на преноћиште ако се по ружном времену затекну у вашем селу, па те молим прими ме за ову ноћ да спасем главу од невремена.

Домаћин отвори врата и рече:

Добро дошао!

Кад човек уђе и кад га домаћин виде онако мокра и прозебла, рече:

— Ти се прозебао, седи крај пећи.

Чим сиромашак седе, приђе домаћинова кћерка, изу-

му опанке и опра му ноге у топлој води. Такав је обичај тада био. Путнику се поче враћати снага. Топла пећ, чисте и суве чарапе које је добио учинише да заборави на невреме и блаћав пут.

— Хоћеш ли да се умијеш пријатељу?

— Хоћу!

— Хоћеш ли топлу или хладну воду?

— Топлу — изабра путник.

Хоћеш ово, хоћеш оно? — ређала су се питања а путник је увек одговарао „хоћу“ а у себи мислио:

— Ништа нећу одбити, па ка да ме буду тукли, бар да знам зашто!

Дође и време вечери.

— Јеси ли ти, пријатељу, гладан? — пита га домаћин.

— Јесам! — одговори путник.

— Па шта би за вечеру?

— Па ја бих прво једну ракију... па онда — поче да муца и да се присећа имена финих јела и пита које никада није јео али је чуо да их богати људи једу. Добио је све што је тражио, добио је и чисту постељу у загрејаној соби тако да је ноћ провео боље него у рођеној кући. Сутрадан био је одморан и спреман за даље путовање.

Али његов добри домаћин и после обилног доручка имао је шта да му понуди.

Би ли погачу и печено пиле за пут?

— Бих — одговори сиромашак.

— А мало ракије да ти се у путу нађе?

— И то!

Али иако је домаћин имао пуно понуда а наш путник пуно жеља, свему ипак дође крај. Са торбом која је била пуна свега и свачега, путник стоји и чека. Поздравиле се, али он не одлази.

— Па, хоћеш кренути? — пита га домаћин.

— Ишао бих, али ето чекам.

— Шта чекаш?

— Да ме истучеш.

— Да те истучем, а вашто!

— Знаш, чуо сам — поче путник и све му исприча шта је чуо од сељака код кога је прво закуцао на врата.

— Ама не — рече домаћин — ја такве поштене људе као што си ти који дођу и признају да су гладни и жедни

и приме све што им се понуди, не тучем. Ја тучем оне који дођу па их питам:
— Јеси ли гладан? пријатељу.
— Нисам!
— Јеси ли уморан?
— Нисам — и на остала моја питања тако одговарају, лажу ме, а знам да су гладни, жедни и уморни а ја им онда све као на силу дајем. А тебе, пријатељу, пошто ме ниси лагао већ све поштено рекао, нећу тући. Срећан ти пут и поћи збогом.

(Забележио Милорад Вукосављевић, Загреб)

СОЛИТЕР ЗА ГОЛУБОВЕ

ТУЊИ ХУМОР

Обазривост није наодмет

Предавање о демографији је при крају. Да би слушаоцима било јасније предавач каже:

— Знате ли да сваки пут кад ја удахнем, у свету умре једна особа:

Тада се један слушаалац нагну према свом суседу и шапну:

— Боље би било да смо сели у последњи ред.

— Како то мислите? — заинтересова се келнер.

— Лепо! Са таквом маштом били бисте изванредан писац фантастичних романа.

— Због чега! — чуди се мајка.

— Зар ме ти ниси уписала у први разред?

— Јесам, па шта онда?

— Како, шта? каква је то први разред у коме су седишта дрвена?

— ???

— Добро, иди и прочитај у подножју пише.

Пол се победоносно враћа и каже:

— Нема имена, само је забележен његов телефонски број: Балзак 1799-1850.

— Због чега! — чуди се мајка.

— Зар ме ти ниси уписала у први разред?

— Јесам, па шта онда?

— Како, шта? каква је то први разред у коме су седишта дрвена?

— ???

— Добро, иди и прочитај у подножју пише.

Пол се победоносно враћа и каже:

— Нема имена, само је забележен његов телефонски број: Балзак 1799-1850.

— Због чега! — чуди се мајка.

— Зар ме ти ниси уписала у први разред?

— Јесам, па шта онда?

— Како, шта? каква је то први разред у коме су седишта дрвена?

— ???

— Добро, иди и прочитај у подножју пише.

Пол се победоносно враћа и каже:

— Нема имена, само је забележен његов телефонски број: Балзак 1799-1850.

— Због чега! — чуди се мајка.

— Зар ме ти ниси уписала у први разред?

— Јесам, па шта онда?

— Како, шта? каква је то први разред у коме су седишта дрвена?

— ???

— Добро, иди и прочитај у подножју пише.

Пол се победоносно враћа и каже:

— Нема имена, само је забележен његов телефонски број: Балзак 1799-1850.

— Због чега! — чуди се мајка.

— Зар ме ти ниси уписала у први разред?

— Јесам, па шта онда?

— Како, шта? каква је то први разред у коме су седишта дрвена?

— ???

— Добро, иди и прочитај у подножју пише.

Пол се победоносно враћа и каже:

— Нема имена, само је забележен његов телефонски број: Балзак 1799-1850.

— Због чега! — чуди се мајка.

— Зар ме ти ниси уписала у први разред?

— Јесам, па шта онда?

— Како, шта? каква је то први разред у коме су седишта дрвена?

— ???

— Добро, иди и прочитај у подножју пише.

Пол се победоносно враћа и каже:

— Нема имена, само је забележен његов телефонски број: Балзак 1799-1850.

— Због чега! — чуди се мајка.

— Зар ме ти ниси уписала у први разред?

— Јесам, па шта онда?

— Како, шта? каква је то први разред у коме су седишта дрвена?

— ???

— Добро, иди и прочитај у подножју пише.

Пол се победоносно враћа и каже:

— Нема имена, само је забележен његов телефонски број: Балзак 1799-1850.

— Због чега! — чуди се мајка.

— Зар ме ти ниси уписала у први разред?

— Јесам, па шта онда?

— Како, шта? каква је то први разред у коме су седишта дрвена?

— ???

— Добро, иди и прочитај у подножју пише.

Пол се победоносно враћа и каже:

— Нема имена, само је забележен његов телефонски број: Балзак 1799-1850.

— Због чега! — чуди се мајка.

— Зар ме ти ниси уписала у први разред?

— Јесам, па шта онда?

— Како, шта? каква је то први разред у коме су седишта дрвена?

— ???

— Добро, иди и прочитај у подножју пише.

Пол се победоносно враћа и каже:

— Нема имена, само је забележен његов телефонски број: Балзак 1799-1850.

— Због чега! — чуди се мајка.

— Зар ме ти ниси уписала у први разред?

— Јесам, па шта онда?

— Како, шта? каква је то први разред у коме су седишта дрвена?

— ???

— Добро, иди и прочитај у подножју пише.

Пол се победоносно враћа и каже:

— Нема имена, само је забележен његов телефонски број: Балзак 1799-1850.

— Због чега! — чуди се мајка.

— Зар ме ти ниси уписала у први разред?

— Јесам, па шта онда?

— Како, шта? каква је то први разред у коме су седишта дрвена?

— ???

— Добро, иди и прочитај у подножју пише.

Пол се победоносно враћа и каже:

— Нема имена, само је забележен његов телефонски број: Балзак 1799-1850.

— Због чега! — чуди се мајка.

— Зар ме ти ниси уписала у први разред?

— Јесам, па шта онда?

— Како, шта? каква је то први разред у коме су седишта дрвена?

— ???

— Добро, иди и прочитај у подножју пише.

Пол се победоносно враћа и каже:

— Нема имена, само је забележен његов телефонски број: Балзак 1799-1850.

— Због чега! — чуди се мајка.

— Зар ме ти ниси уписала у први разред?

— Јесам, па шта онда?

— Како, шта? каква је то први разред у коме су седишта дрвена?

— ???

— Добро, иди и прочитај у подножју пише.

Пол се победоносно враћа и каже:

— Нема имена, само је забележен његов телефонски број: Балзак 1799-1850.

— Због чега! — чуди се мајка.

— Зар ме ти ниси уписала у први разред?

— Јесам, па шта онда?

— Како, шта? каква је то први разред у коме су седишта дрвена?

— ???

— Добро, иди и прочитај у подножју пише.

Пол се победоносно враћа и каже:

— Нема имена, само је забележен његов телефонски број: Балзак 1799-1850.

— Због чега! — чуди се мајка.

— Зар ме ти ниси уписала у први разред?

— Јесам, па шта онда?

— Како, шта? каква је то први разред у коме су седишта дрвена?

— ???

— Добро, иди и прочитај у подножју пише.

Пол се победоносно враћа и каже:

— Нема имена, само је забележен његов телефонски број: Балзак 1799-1850.

— Због чега! — чуди се мајка.

— Зар ме ти ниси уписала у први разред?

— Јесам, па шта онда?

— Како, шта? каква је то први разред у коме су седишта дрвена?

— ???

— Добро, иди и прочитај у подножју пише.

Пол се победоносно враћа и каже:

— Нема имена, само је забележен његов телефонски број: Балзак 1799-1850.

— Због чега! — чуди се мајка.

ЧУВАЈ СЕ СЕЊСКЕ РУКЕ

ПО РОМАНУ А. ШЕНОЕ
ЦРТА Ђ. ЛОБАЧЕВ

НЕ ИДИТЕ ОМЕ!

ЗАШТО? МОЖДА КУ УСПЕТИ ДА УМЕКШАМ ВУКА И ОЛАКШАМ НАРОДУ БИЈЕДУ... А ТИ, ЈУРЕ, ЧУВАЈ МИ КУКУ И КЛАРИЦУ!

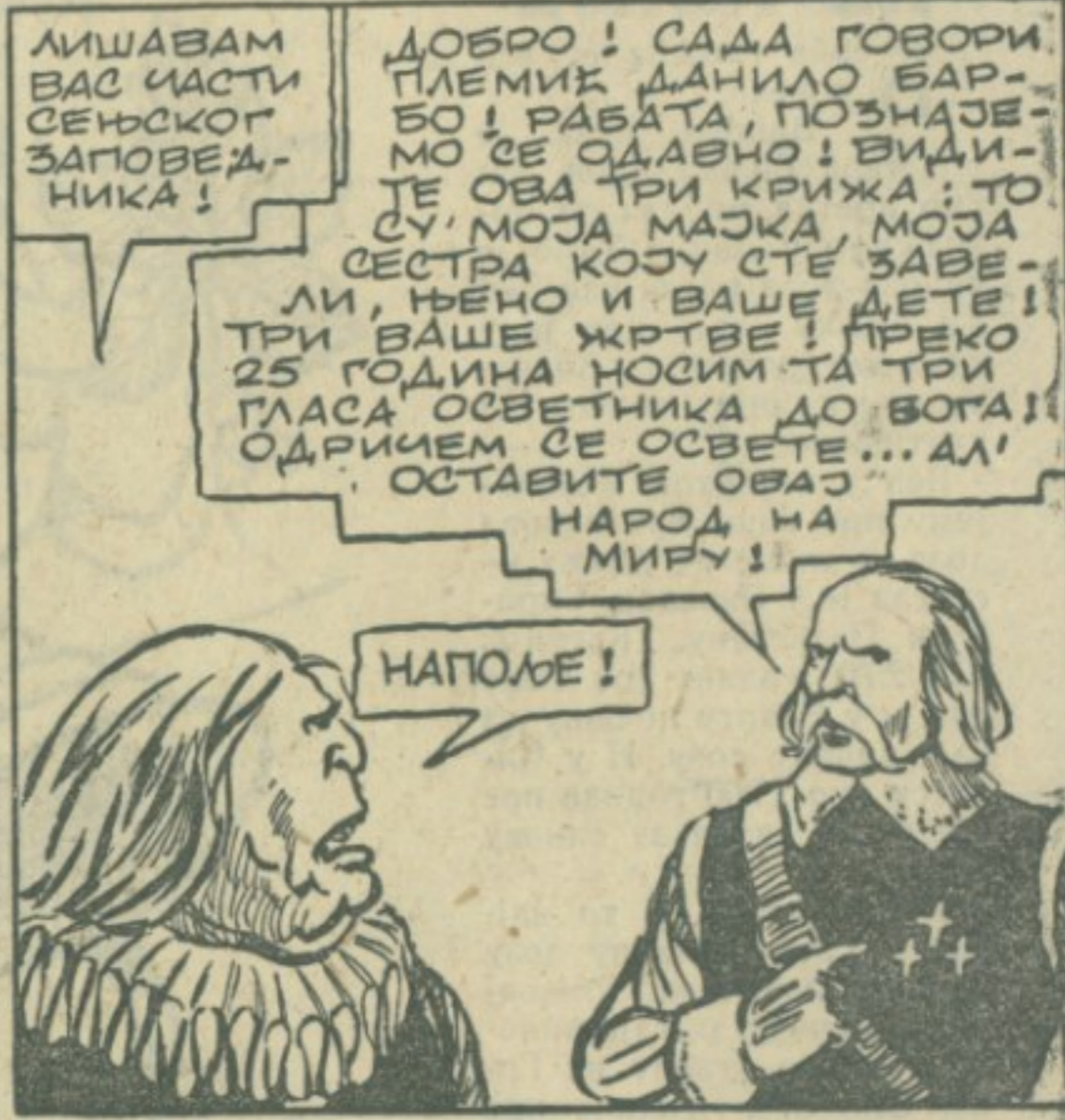
ЗА ТО ВРЕМЕ НА ПОЗИВ РАБАТЕ У КАШТЕЛ ЈЕ СТИГАО КАПЕТАН БАРБЕО.

НИСТЕ УМЕЛИ ЗАУЗДАТИ ГУБАРСКИ ЧОПОР КОМЕ СТЕ БИЛИ ЗАПОВЕДНИК!

ГЕНЕРАЛЕ, ВИ ПОЧЕ- СТЕ КРВАВ СУД ПРО- ТИВ ЈУНАКА КОЈИ СВО- ЈОМ КРВЉУ ЗАДРЖА- ВАЈУ НАЈЕЗДУ ТУРД- КА, КРОТЕ ГРАМЗИВОСТ ВЕНЕЦИЈЕ! ВАШИ ВОЈ- НИЦИ СИЛУЈУ, ПЛАЧКА- ЈУ, А ВИ...

УМУКНИТЕ!

ЛИШАВАМ ВАС ЧАСТИ СЕЊСКОГ ЗАПОВЕД- НИКА!

ДОБРО! САДА ГОВОРИ ПЛЕМИК ДАНИЛО БАР- БО! РАБАТА, ПОЗНАЈЕ- МО СЕ ОДАВНО! ВИДИ- ТЕ ОВА ТРИ КРИЖА: ТО СУ МОЈА МАЈКА, МОЈА СЕСТРА КОЈУ СТЕ ЗАВЕ- ЛИ, ЊЕНО И ВАШЕ ДЕТЕ! ТРИ ВАШЕ ЖРТВЕ! ПРЕКО 25 ГОДИНА НОСИМ ТА ТРИ ПЛАСА, ОСВЕТНИКА ДО БОГА! ОДРИЧЕМ СЕ ОСВЕТЕ... АЛ' ОСТАВИТЕ ОВАЈ НАРОД НА МИРУ!

НАПОЉЕ!

ТАКО, ДАКЛЕ? ХУУО! ИЗБИЈИ МИ НА ЈУНАЧКИ ОГЛЕД!

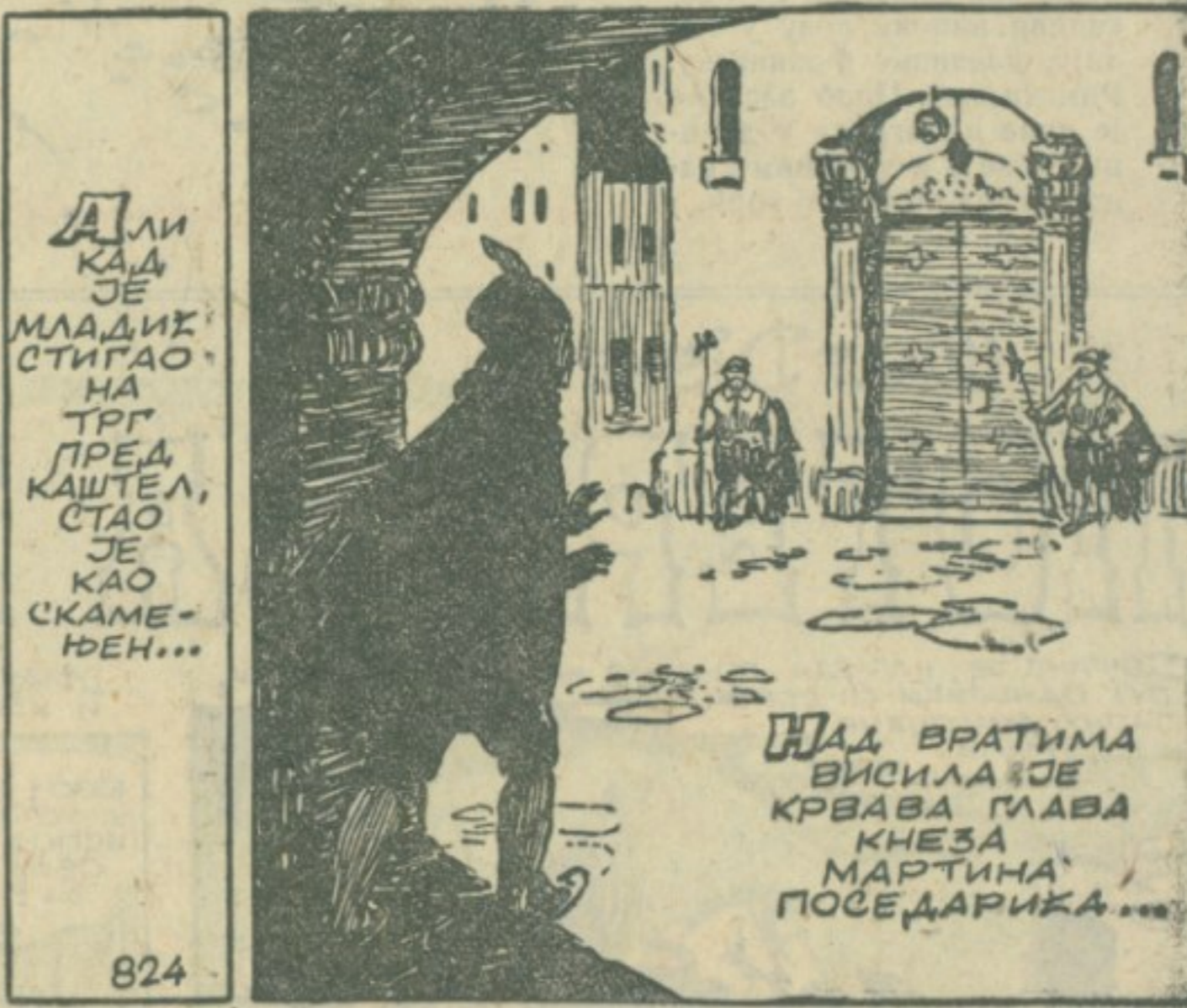
СТРАХА!

СТУПИЛА СЕ НОК...

ЈОШ ГА НЕМА! ШТА ЛИ РАДЕ ТАКО ДУГО? ЈУРЕ, МО- ЛИМ ВАС, ПОБИ- ТЕ МУ У СУ- СРЕТ! ДО- ВЕДИТЕ МИ ГА!

ИДЕМ КЛАРИЦЕ ДРАГА!

АЛИ КАД ЈЕ МЛАДИК СТИГАО НА ТРГ ПРЕД КАШТЕЛ, СТАО ЈЕ КАО СКАМЕ- ЊЕН...

НАД ВРАТИМА ВИСИЛА ЈЕ КРВАВА ГЛАВА КНЕЗА МАРТИНА ПОСЕДАРИКА...

824

СПОРТ

ТАЈ МАУТ ЗА ХУМОР

Италијански дугопругаш Луиђи Конти има пуно разлога да изузетно поштује цифру 3. Он је само једном победио на такмичењу у трчању на 10.000 м. Том приликом постигао је време 33.33,3, трчао је на стази дугој 333 м, у трци је учествовао 33 тркача а на трибинама су седела 3 гледаоца!

Изгледа да су алпинисти добили опасне конкуренте. У Женеви је у једном небодеру од тридесет спратова одржано такмичење у трчању уз степенице. Победио је Робер Бизе који је 507 степеница, у укупној висини од 100 м, претрчао за 5 минута и 19 секунди.

Темперамент бразилских навијача познат је целом свету.

Знају га и играчи и тренери. Ипак, тренер клуба „Тависто“ више би волео да обожаваоци његове екипе буду мање ватрени. „Тависто“ је играо против „Павоса“. Центар фор „Тависта“ правио је чуда. После његових шутева вратар „Павоса“ је пет пута вадио лопту из мреже. Кад је судија одсвирао крај утакмице, навијачи су журнули на игралиште да изљубе јунака дана. Хитна помоћ је одмах пренела сјајног навалног играча у болницу. Лекари су констатовали прелом вилице.

Противници аргентинске екипе „Агилас Нуевас“ били су очајни. Кад год је играо „Агилас“, судије су као по договору досуђивале многобројне казнене ударце у његову корист. Његови играчи нагледали су прави мученици

и жртве грубе игре противника.

Али једног дана директор месног позоришта изабрљао се да играчима „Агиласа“ даје часове из — глуме! Он је чак неке од талентованијих „глумаца“ позвао у своју трупу. Реакције судија на „представе“ одржане на пољу потврђују да су ученици били одлични.

Традиција пре свега! Чак и пре фудбала. Тако су одлучили фудбалери шкотског клуба „Брендок Риверс“. Екипа је постигла да јој руководство клуба дозволи да наступи на утакмицама у шкотским сукуницама. Истина, ова дозвола се не односи на међународне сусрете јер се противи постојећим правилима. — У том случају ми више волимо да не наступамо на међународним утакмицама — изјавио је руководилац клуба Мек Грегор.

У Француској се организују такозвани „Кубертенови дани“ на којима омладина има могућност да разговара и дискутује са чувеним спортистима. Једног таквог дана Мишел Жази је х шали рекао да је

постигао „бар европски рекорд“ пошто је за један час дао 5000 (I) аутограма. Уморни шампион се са олакшањем насмејао после ове „операције“ уз досетку: „Хвала богу што бар имам кратко презиме!“

Чувени бразилски астролог Кардос приморан је данас да се крије од страствених фудбалских навијача. Он је, према њиховом мишљењу, направио у својим предсказивањима две врло грубе грешке. Први пут, када је по звездама израчунао победу бразилске репрезентације на светском првенству у Енглеској. Планете су и други пут подвале пророку, када је он предсказао да ће Пелеова жена родити сина. Кад данас покушавају да од Кардоса сазнају о резултатима светског фудбалског првенства 1970. године, он одбија да даје одговоре правдајући се тиме да су звезде обавијене маглином.

У САД је изумљена још једна грана спорта. То је кошарка на штупама. Према мишљењу стручњака она развија код играча бољи поглед игралишта и, наравно, одлично владање телом. Кома би било пријатно да падне са такве висине!

Међу свештеницима на Југу Француске много је страстиних обожаваца рагбија. Када се у овим местима одржавају сусрети мајстора јагасте лопте, распоред служби

у црквама често се мења. Иако озлојеђен оваквим стањем, бискуп је морао да се помири са таквим стањем ствари. Он је издао наредбу: службе морају да почињу раније тако да буду завршене мирно и достојанствено. После тога једна од миса почела је у три часа и 15 минута ујутру.

У париским клуб „Полимискл“ створен је фудбалски тим. У његовим редовима су познати глумци Жан-Пол Белмондо и Клод Брасер, певач Саша Дистел, бивши светски рекордер у пливању Ален Готвалес и истакнути атлетичар Мишел Жази. Сви они сасвим пристожно играју фудбал. Када је репрезентација Француске недавно опет изгубила међународни сусрет, један новинар листа „Експр“ је овако прокоментарисао овај догађај: „Боље би било да је играо тим „Полимискла“. Они би бар нашли начина да изгубе игру на леп начин!“

Мат у 2 потеза

Бели: Кг6, Де4, Тал, Тхл (4)
Црни: Ка8, Та7, Т68, П67 (4)
Ово је један од најпопуларнијих проблема из средине 19. века. Његов аутор је Т. Ерлен из Лида а појавио се априла месеца 1845. године у часопису „Паламед“ под шифром „Непознати из Ли-

Решење

ГРОЖЉЕ ИЗ АЗИЈЕ

Бербе грожђа су већ почеле. Винова лоза је прастара биљка чијег бисмо претка морали да потражимо у Азији. Тамо је винова лоза расла као дивља биљка све док је у земљама јужно од Кавказа човек није почео да култивираше.

Већ у четвртм миленијуму пре наше ере винова лоза — више не дивља — стигла је у Вавилон, Сирију и Палестину. Касније, око 2.700 године пре наше ере, и у Египту почињу да гаје винову лозу. И у Кини су око 2.000 године пре наше ере знали за винову лозу.

У Европу су, и то најпре у Грчку, винову лозу донели Феничани. Римљани су почели да гаје винову лозу по угледу на Грке. Око 600. године пре наше ере Римљани су пренесли винову лозу у Галију, данашњу Француску. Римски цар Проб засадио је прве винограде у долини Рајне а и у нашим крајевима: на Фрушкој гори.

НЕУСПЕЛА ПРЕТЉА

Да би свој воћњак заштитио од незваних воћних „посетилаца“ жупник из Ландсхута, у Баварској, одлучио се да позове у помоћ технику и — бога. У воћњаку је сакрио магнетофон а по триви спретно разместио неколико замки. Чим би неко додирнуо коју од њих, струјно коло би се затворило а магнетофон би страшним гласом загремо: „Не крадите! Бог види све, па и оно што радите у тами.“

Акција није успела. Жупнику је поред најлепших крушака и бресака нестало и магнетофон.

„ЦРВЉИВ“ САВЕТ

Шеф катедре за филозофију на универзитету америчке савезне државе Оклахоме објавио је следећи апел својим ђацима и широј јавности. „Не бацајте црвљиве јабуке већ их поједите све до петељке! Црви су драгоцен извор протеина. Није познато каква је одзив међу Американцима имао професоров савет.“

Као стални читалац „Политикиног Забавника“ молим вас да моју адресу објавите у рубрици „Писма читалаца“. Скупљам текстове песама.

Мирослав Јовичић, питомац
Ваздухопловна гимназија
„Маршал Тито“
МОСТАР

Ученица сам X разреда и веома желим да се дописујем с југословенским пионирима. Молим вас објавите моју адресу у вашем листу.

СССР В. К. О.
Шемонаихинский р-н
с. ВЫДРИХА, школа — интернат
Марин Медведевой

Желим да се дописујем с југословенским пионирима. Идем у IV разред основне школе „Зоија Космодемјанскаја“. Имам 11 година и хтела бих да ми се јаве моји вршњаци.

СССР В. К. О.
г. ЛЕНИНОГОРСК
ул. Герцена 34—25
Мамонтовий Нади

Желим да стекнем друга или другарицу из ваше земље. Имам 19 година, живим у граду Уст-Каменогорску и радим на аеродрому. Spreмам се да студирам.

СССР В. К. О.
г. УСТЪ КАМЕНОГОРСК, Аеропорт
ул. Бажова, д. 552, кв. 4
Ажгихина Галина

Имам 18 година, ученик сам у трговини и желим да се дописујем с омладином из наше земље, првенствено са онима који навијају за „Партизан“.

Драган Рајић
ПОЖАРЕВАЦ
Ул. Зеленгорска 39

Ученица сам IV разреда основне школе у граду Лењиногорску и молим вас да ми дате адресу дечака или девојчице из ваше земље.

СССР В. К. О.
г. ЛЕНИНОГОРСК
Ул. Ударная № 3
Гофман Вали

Веома бих желела да се дописујем с југословенским пријатељима. Живим у Казахстану, у селу Верх-Уба, Идем у сеоску школу.

СССР В. К. О.
Шемонаихинский р-н
село ВЕРХ-УБА, ул. Восточная 12
Люудмила Колесниченко

Поштовани другови из „Политикиног забавника“, вашу адресу добио сам од својих пријатеља. Имам за вас једну велику молбу. Зовем се Виктор Салин и имам 20 година. Студирам кинематографију и глуму. Веома бих желео да у вашој земљи нађем себи друга или другарицу, који би се исто као и ја интересовали за филмску уметност, спорт и поп-музику. Могу да се дописујем на руском и немачком језику. Ја сам већ играо у филмовима режисера Марка Донскога и Бориса Бубњева „Срце мајке“ и „Верност мајке“ — улогу Љонке — и тумачио улогу Сумарокова у „Једноставној девојци“. Молим вас, изиђите у сусрет мојој молби.

СССР
Виктор Салин
г. НОВОМОСКОВСК — I
Тульская область
58 квартал, д. 42, кв. 27

Налазим се далеко од своје земље у туђем свету где никога немам и где ме нико не (неће) разуме. А што је најгоре налазим се у болничком кревету већ 2 месеца, и сваки ми је дан дуг као година. И тако ми дани пролазе, а имам само 18 година. Зато вас молим да објавите ово моје писмо у нади да ће ми читаоци писати и да ћу стећи пријатеља из свог краја. Тако ће ми време брже пролазити а надам се да ћу брзо напустити овај „лепи“ кревет. Срдачно вас поздрављам.

Пава Пенић
Scheibenstrasse 21-22
Frümpf Mädchenwohnheim
51 Aachen
Deutschland

Зовем се Душан Димитријевић. Имам 21 годину, живим у Београду Уралска бр. 14. Желео бих да се дописујем са усамљеним и скромним младићима и девојкама, као и да размењујем фотографије глумаца, разгледнице, папирне салвете. Могу да се дописујем на esperantu.

Пошто смо редовни читаоци вашег листа обраћамо се вашем односно нашем листу с молбом да објавите наше адресе, како бисмо стекли другове и другарице широм земље. Морнари

Фрањо Прањић и
Радослав Ковачевић
Пула, Б. П. 7587/11—J

WALT DISNEY'S ПОТЕРА ЗА ЗЛАТОМ

ЏИПИНГ ЈЕ, ИЗГЛЕДА, ПОЛАЗИО НА СВОЈ ПОСЛЕДЊИ ПУТ ОДНОСЕКИ СА СОВОМ ТАЈНУ ДРАГОЦЕНЕ МАПЕ.

ГРИФИН ЈЕ ДОГРАБИО ЈЕДАН ОКРУГАО КАМИЧАК И ИЗБЕРИСАО ГА...

БЕЛАЦ ЈЕ ВРЕДЕО 32 МИЛИОНА ДИНАРА

НЕОБИЧНА НЕСРЕЋА

На тркачкој стази у Ифецајму код Баден-Бадена гром је ударио у цокеја и његовог коња! У време кад се несрећа догодила на стази се налазило 90 коња и јахача. Изнад места несреће лебдео је облачић дима. Заударило је на спаљену длаку. Унесрећени цокеј још се налазио у седлу на мртвом коњу, а глава му је клонула на земљу. Другови су мислили да је мртав, али он је био само онесвешћен.

ЖАН ЛУЈ БАЈЕ, 20-ГОДИШЊИ ЦОКЕЈ ИЗ ПАРИЗА ПРЕЖИВЕО ЈЕ УДАР ГРОМА, УСКОРО ЋЕ НАПУСТИТИ ВОЛНИЦУ. ПАТЕНТНИ ЗАТВАРАЧ И МОКРО ТЛО ПО КОМЕ ЈЕ КОЊ ГАЛОПИРАО СПАСЛИ БАЈЕЖУ ЖИВОТ

Ево историје: олуја је почела касно увече и беснела је целу ноћ. Ваздух је био пун електрицитета. Жан Луј Баје, 20-годишњи цокеј штале де Блонај, јахао је лепога белца.

Почео је јутарњи тренинг. Група јахача јурила је стазом. Било их је укупно 90. Сваки се потајно надао да ће победити у тридесетине у оквиру велике тркачке недеље у Баден-Бадену. Један од њих био је и Жан Луј Баје.

Била је велика оморина. Сиви облак постајао је све већи. Сунце је лекло. Око пет минута пре седам почело је да сева. Неколико секунди затим загрмело је. Пало је само неколико капи кише.

Јахачи штале де Блонај управо су се спремали да заврше галоп и напусте стазу од 1.600 метара. Тада је севирила жућкасто-црвено-плава муња. Баје је управо напуштао стазу када је гром ударио. Његов коњ пао је на колена. Јахачи који су ишли за њим имали су муке да задрже своје коње. Настала је страшна гужва. Белац је лежао мало улево од стазе. Цокеј је још седео на коњу. У ваздуху се осећало на паљевицу. Другови су се окупили око Бајеа:

— Мртав је — говорили су.

Али младић је био само онесвешћен. Пренесен је у болницу. Коњ је на глави имао само мале опекотине. Тамо где су јахачеве ноге би-

ле припијене уз његово тело длака је била опаљена.

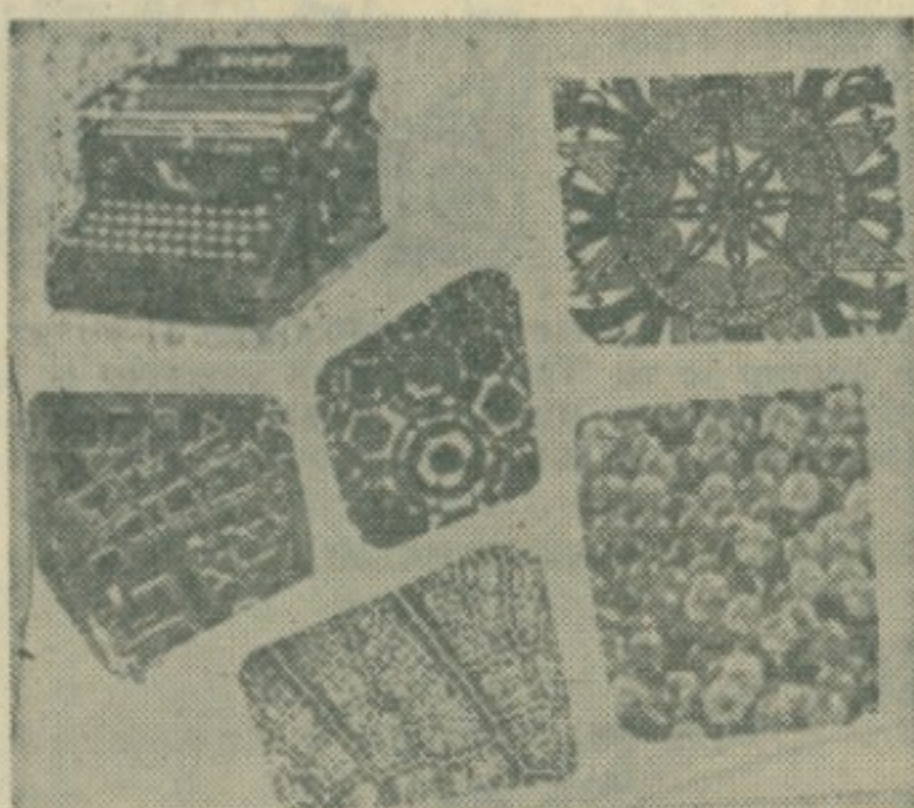
Реконструкција овог јединственог догађаја показала је ово: гром мора да је ударио у патентни затварач јахачеве виндјаке, коју је раздерао заједно с кошуљом, изазвао на грудима опекотину првог степена која се простирала ниже, дуж целог тела и настављала на обе ноге са унутрашње стране бутина одатле прескочио на коња пошто је сагорело јахачеве панталоне.

ОПЕТ БИЦИКЛИ

— Нећемо да се користимо јавним возилама — то је парола једне групе студената универзитета у Оксфорду. Ови младићи поставили су на улицама града

двадесет бело обојених услужних бицикла. Ко позави бицикл за возњу, дужан је да га остави на улици да би се после њега могао и неко други да послужи.

МОЗГАК

ОБМАНУТА АУТОМАТИКА

У септембру прошле године у граду Порт Хиурону изненада су се угасиле све уличне светиљке. Град је утопуо у таму. Додуше, замрачење није дуго трајало: аутоматски уређаји поново су укључили струју.

Кад су почели да траже виновника ове незгоде открило се да је то — гост из космоса! Али то није био никакав Марсовац који је стигао на нашу планету летећим тандемом, већ један веома сјајан метеорит који је улетео у Земљину атмосферу. Његова светлосна била је толика да ју је фото-елемент који аутоматски регулише паљење и гашење уличног осветљења „примио“ као Сунчеву светлост и — погасио светиљке.

ТЕЛЕВИЗИЈСКИ КАТАЛОГ

Електронски мозгови нису данас никаква новост. Па ипак сваки час изненада нас понека њихова нова, савршена верзија. Код обичних електронских мозгова сваки податак који треба убацити у њихово „памћење“ мора се превести на језик машине. А

то није тако једноставно. Недавно је, међутим, конструисан електронски мозак коме не треба преводити. Довољно је, снимити један кадар телевизијског снимка потребног документа.

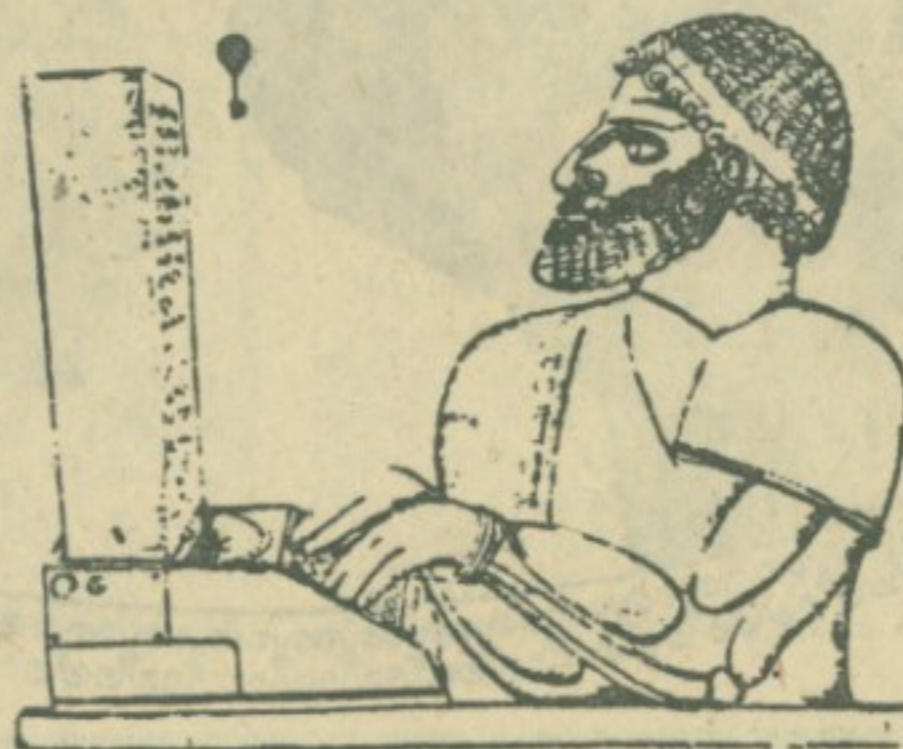
Једна америчка фирма приказала је телевизијски уређај за памћење назван „видео-каталог“. Две стотине педесет хиљада страница текста стало је на 14 ролни магнетоскопске траке. Магнетоскоп омогућава разгледање материјала, различито њихово груписање и прегруписање као да је у питању обичан каталог на картончићима какав можемо видети у свакој библиотеци.

ДИСКОТРОН

Пре неколико година као права сензација одјекнула је вест да је произведен грамофон специјално за аутомобиле. Грамофон је радио и поред труцкања и оштрих заокрета. То достигнуће потамнило је недавно пред новим проналаском: електричним грамофоном названим „дискотрон“. Француски часопис „Атом“ пише да грамофон може да ради у било ком положају. Можете га трести, можете га бацити или с њим заронити у воду, плоча ће наставити да се врти а игла се ни за тренутак неће одвојити од ње.

ДА СЕ НЕ ПИШЕ РУКОМ

Погледајте било који пасош или сличан документ израђен у облику књижице. Сви

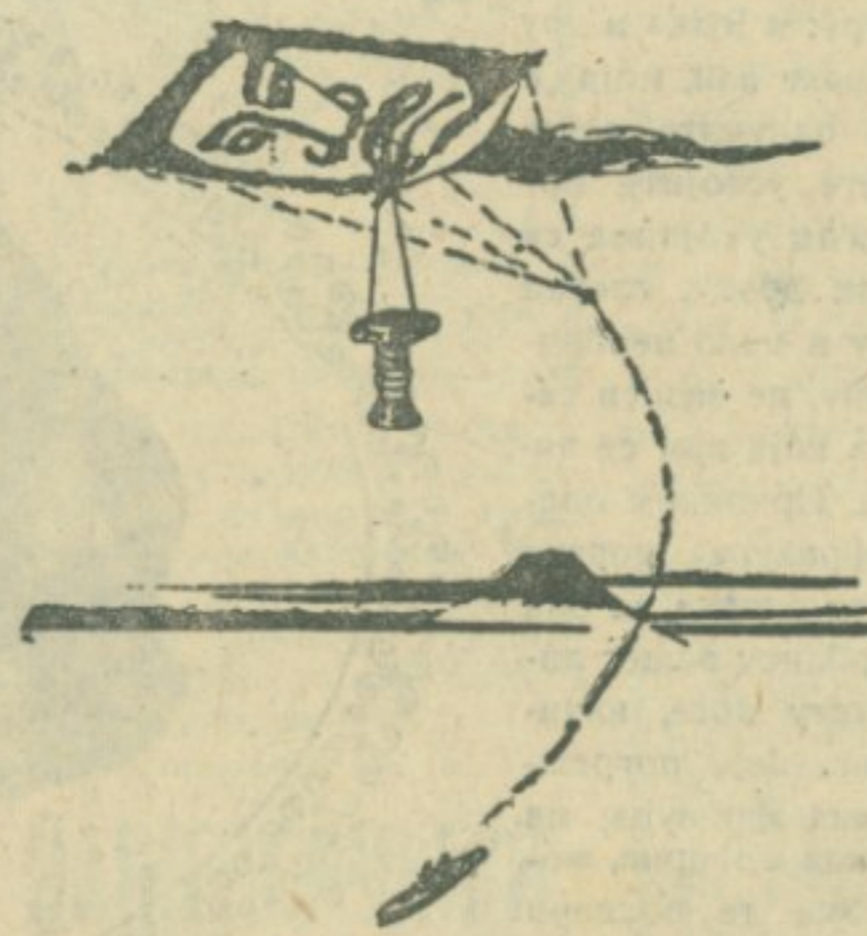

ти документи испуњени су руком и то не због тога што су они који их издају непоправљиви конзервативци: просто ниједна машина за писање не може да откуца текст на тако дебелим бланкетима.

Али, и у тој области канцеларијских послова примењује се извесан прогрес. Једна швајцарска фирма израдила је машину за писање намењену куцању на дебелим, чак и картонским бланкетима. Она се од обичних разликује по томе што нема округли ваљак већ специјалан пљосна-држач. Машина може да откуца текст на материјалу дебелом један сантиметар.

ЗМАЈЕВИ ЗА ФОТОГРАФИСАЊЕ

Како у рекламне сврхе снимити прекоокеански брод на пучини? Најједноставније би било учинити то из авиона или хеликоптера

који лети високо изнад брода. Али, дизати у ваздух авион због једног снимка веома је скупо. Због тога је један фотограф прибегао — змају. Велики змај од чврсте хартије подиже у вис фото-апарат а предузимљиви фотограф управља и змајем и апаратом с палубе брода.

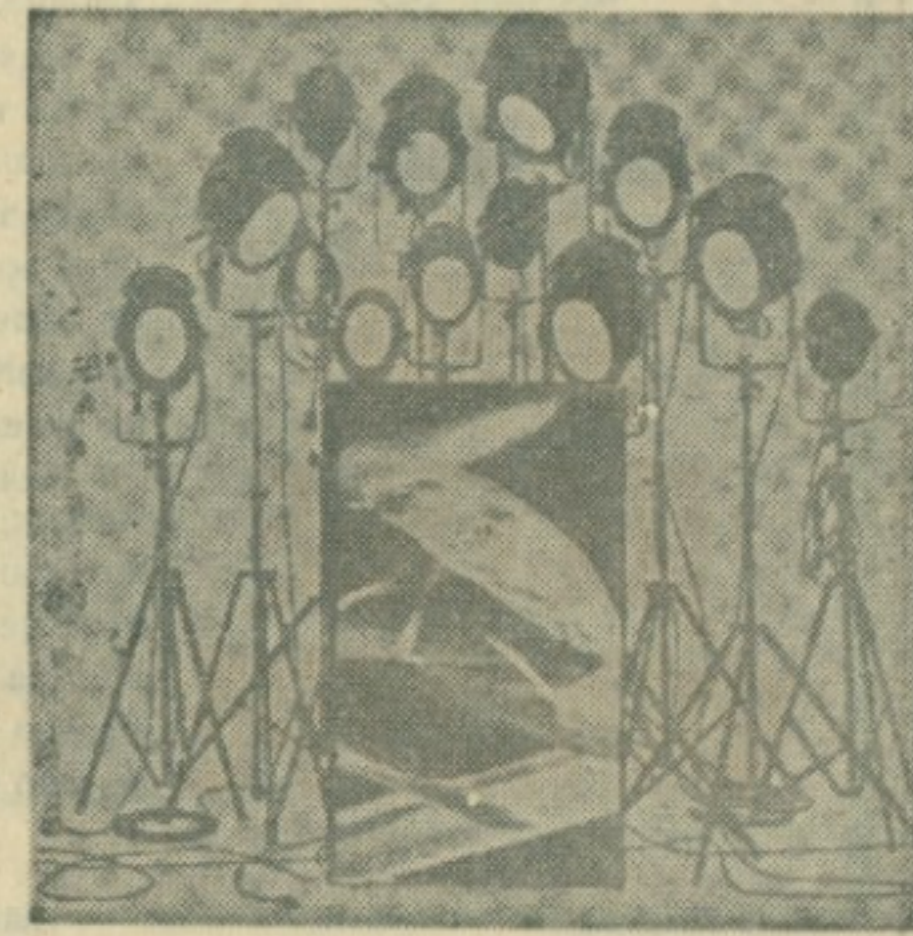
ЗАГОНЕТНА СИМБИОЗА

У природи се могу срести најразличитија „удруживања“ животиња које припадају потпуно другим врстама као и удруживања биљке и животиње. Из таквих „савеза“ сваки од партнера извлачи неку корист. Али, лептирице које живе у дугачкој длаци лењиваца...! Научници још нису успели да открију шта везује лептирице с њиховим домаћиним. Могућно је да је густо крзно лењивца поуздано уточиште за лептирице. Њихова танка телашца су покривена љуспицама које имају распоред сличан као крљушт код риба, што лептирима омогућава да се лако крећу кроз лењивчев крзнати покривач.

СВЕТЛОСНИ ШОК

Нови метод борбе против штетних инсеката назван је светлосним шоком. Истина, он је досад испитан само у лабораторији.

Канадски биолози су приметили: нарочита блица-лампа, слична оној којом се служе фотографи, може својом светлошћу да усмрти инсекте. Неке врсте инсеката додуше не утину од првог светлосног удара, али зато изгубе способност за даље размножавање. Поновљени светлосни шокови убијају и најотпорније инсекте.

БИК КОЈИ СЕЛИ

ПУКОВНИК КЛАРК, КОМАНДАНТ ПУКА, ЗАДРЖАО СЕ У ТВРЂАВИ ЛАРАМИ ДА СЕ УПОЗНА С РАСПОРЕДОМ ИНДИЈАНСКИХ ПЛЕМЕНА...

УЧИНИЋЕМО МАЛУ ПОСЕТУ СВИМ ТИМ РАЗБОЈНИЦИМА... КОЛИКО ДА ИХ ЗАПЛАШИМО... АКО ТО НЕ БУДЕ ДОБОЉНО...

АЛИ, ПУКОВНИКА ЈЕ ЧЕКАЛО ИЗНЕНАЂЕЊЕ...

ЧУДНО... РЕКЛИ СУ МИ ДА ОВДЕ ЖИВИ ЈЕДНО ПЛЕМЕ...

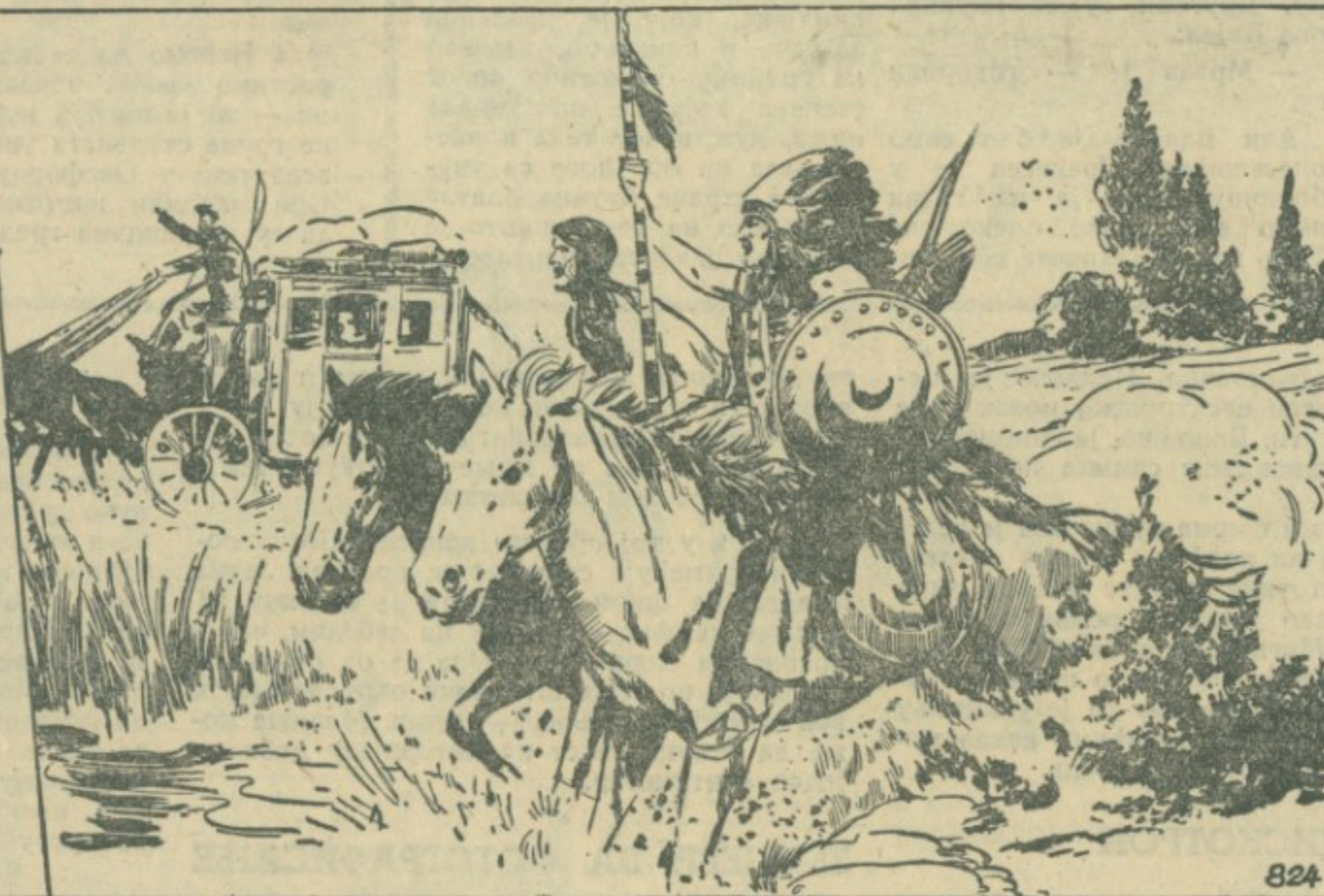
ДИГЛИ СУ СВОЈЕ ШАТОРЕ, ПУКОВНИКЕ! ТРАГОВИ СЕ ЛЕПО ВИДЕ...

НАРЕДНИХ ДАНА ПУКОВНИК ЈЕ УЗАЛУД ПРЕТРАЖИВАО ТЕРЕН. НИЈЕ НАШАО НИЈЕДАН ВИГВАМ, НИЈЕДНОГ ИНДИЈАНЦА...

ТО НИЈЕ МОГУЋЕ! НИСУ ВАЈДА ИСПАРИЛИ!

ПОГЛАВИЦЕ ИНДИЈАНСКИХ ПЛЕМЕНА СХВАТИЛИ СУ ДА ОТВОРЕНИМ РАТОМ НЕ БИ НИШТА ПОСТИГЛИ И ДА ИМ ПРЕОСТАЈЕ САМО ГЕРИЛА. ЖЕНЕ, ДЕЦУ И СТАРЦЕ СКЛОНИЛИ СУ У БРДА, А ЊИХОВИ РАТНИЦИ СУ, У МАЊИМ ГРУПАМА, ЗАПОСЕЛИ СВЕ ПУТЕВЕ ШТО СУ ВОДИЛИ КРОЗ ПРЕРИЈУ...

АЛБАТРОС СПАСИЛАЦ

Црне стене Гибралтара давно су нестале с видика. Пароброд „Урал“ пловнио је узбурканим Атлантиком. До Бразила је остало мање од једног дана пловидбе. Као и обично, пре уласка у луку морнари су доводили свој брод у ред: прали палубу, чистили месингане шипке, фарбали обојене делове и „вратове“ великих бродских дизалица.

Један од морнара који је нешто радио на крми оклизнуо се и пао у море. Његов крик чуо се чак испод палубе. Капетан је одмах окренуо брод.

С брода је спуштен чамац за спасавање. Морнари су сложено легли на весла да би што пре стигли до места где се по њиховом мишљењу морао налазити настрадали друг. Знали су да је, док је радио, имао на себи специјални прслук за надувавање и да не може да потоне. Али, могао би се загрцнути или изгубити свест од удара огромних таласа.

Чамац се већ прилично удаљио од брода. Крманош је догледом претраживао пучину али морнара нигде није било. А и како да се међу запенушеним таласима открије сићушна тачка — човечија глава?

Већ су почели да губе наду када је крманош приметио да се један од албатроса, који су готово не мичући крилима лебдели над морем, обрушио и за тренутак нестало међу таласима да би се одмах затим појавио на воденом гребену.

— Навалите, момци — наредио је крманош и усмерио чамац према албатросу који се њихао на таласима.

...Птица је чучала на неком предмету који је пливао на површини. Кад се чамац приближио, албатрос је узлетео и морнари су тада видели да је он то чучао на грудима њиховог онесвештеног друга који се одржавао на води само захваљујући свом надуваном прслуку.

Морнари су га брзо навукли у чамац, улили му у уста мало алкохола.

— Хвала, момци, — промрљао је морнар дошавши свести.

— Албатросу кажи хвала — одговорио му је крманош. — Знао сам да ова птица ретко слете право на воду. Обично тражи какав предмет који плива на површини, јер је овој великој и тешкој птици лакше да се са чврсте подлоге вине у ваздух.

11 ГОДИНА СА СТРЕЛОМ

Пастир Хозе Силва из Кочамамбе, у Боливији, посвађао се са Индијанцем Сирином. Свађа је постајала све жешћа и Индијанац је најзад дограбио лук и одапео стрелу на пастира. Стрела је пролетела Силви крај слепоочница, зарила му се у образ и изишла испод носа. Пастир је тек после неколико месеци потражио лекара који је хтео да му извади стрелу. Бојећи се јаким болова пастир је то одбио. Тако је са стрелом, чији му је врх вирио изнад гор

ње усне, проживео 11 година. Тек на смрти замолио је да му стрелу изваде али тек пошто склопи очи.

М-КАО МОДА

М-КАО МЛАДОСТ

НОВЕ ЈЕСЕЊЕ ФРИЗУРЕ

Погледајте добро ове две фризури: и једна и друга су модерне али, која је лепша — одлучите сами. Да ли ћете усвојити прву, са благим увојцима са стране, или другу, глатко зачешаљну и мало необично ошишану, не зависи само од тога која вам се више допада. Приликом одабирања фризури морате увек водити рачуна да она одговара облику вашег лица, квалитету косе, начину одевања. Јер, погрешно одабрана фризура, па ма како била модерна, може умногоме да поквари ваш целокупан изглед, да вам да потпуно други карактер и да од вас направи оно што ви уопште нисте.

ЖИВОТИЊЕ — ЛЕНАРИ, ФАРМАЦЕУТИ И ХИРУРЗИ ИЗ ЖИВОТИЊСКОГ ЦАРСТВА

ду у великим количинама суве иглице бора јер оне садрже разне витамине који су им потребни за време њиховог зимског сна.

Примењено је да јелени преко зиме глобу своје рога ве да би на тај начин дошли до фосфата који су им потребни за обнављање рогова у пролеће. Овај минерал се налази и у сагорелим биљкама, које и биљоједи узимају из њих ради окоштавања скелета.

Тропски истраживачи кажу да слонов и пантери копају у земљи такозване пољске апотеке из којих узимају за потребе свог организма гвожђе, сулфате, магнезијум, никл, и хлориде.

Животиње су исто тако и добри хемичари. Чувени истраживач Лвајн, користио је мајмуне као „дегустаторе“ за испитивање хранљиве вредности биљака. Ако су их јели, оне су биле добре. Ако их нису јели, биле су отровне или неподесне за исхрану човека.

Краве и овце добро знају да не пасу неке штетне и отровне траве. Познато је да искусан одрастао вук не прилази отровном мамцу, а ни пацови то не чине.

Животиње нас зачувају и својим медицинским и хируршким знањем. Познато је да многе животиње и своје најтеже ране лече лизањем, па чак и ампутирањем озлеђених делова тела. То чине све ликом вештином.

Такве су интервенције примењене најчешће код птица, нарочито код шљука. Ове птице су у стању да ставе на слоњену ногу чврсту суву траву или гранчицу и брижљиво је вежу длакама или коцем начињеним од влати.

Нарочиту вештину и интелигенцију у пружању самопомоћи срећемо код сисара више расе. Слонови, на пример, на своје свеже ране стављају иловачу, а крвављења зауста вљају „тампоном“ од траве на који стављају блато.

Истраживач др Варле, снимео је једног осакаћеног мајмуна који је у своју рану увукао прави дрен од увијене траве кроз који је истицао гној. На тај начин он је избегао инфекцију ране. Животиња је дрен повремено мењала и тако се рана исцелила.

Да ли је ово резултат инстинкта, тешко је рећи, али је у многим случајевима реч о интелигенцији која се код неких животиња јаче развијена.

Још у давна времена запажено је да мачке грицкају траву названу „пасји зуб“ да би прочистиле своја црева или изазвале повраћање и тако избациле неварене или штетне материје. Значи, мачке знају коју ће материју да изаберу и употребе за лек.

Доказано је да зечеве љуште кору врбе и халапљиво је једу зато што она садржи салицилну киселину, најбољи лек против реуматизма. Иначе од ове болести они често пате када се чувају у кавезима.

Канадски трапери приметили су да медведи у јесен је-

И ЈЕЛЕН МОЖЕ БИТИ ОПАСАН

ФАРМЕР ЏИМИ ВОРЕН ПОШАО ЈЕ У ЛОВ НА ЈЕЛЕНЕ. ЕВО ШТА МУ СЕ ТОМ ПРИЛИКОМ ДОГОДИЛО.

Једног дана рано ујутру прошле године имао сам срећу да наиђем на већег јелена и да га раним. Изгледа да није био озбиљније погођен јер ми је умакао па сам га добар сат пратио захваљујући крвавом трагу.

Изненада, кад сам се најмање надао, на једва неколико метара од мене, искочио је рањени јелен. Налетео је право на мене и оборио ме. При паду сам испустио пушку.

Јелен се нагло окренуо и својим оштрим роговима озбиљно ме разкрвавио на више места, највише по грудима. Тада сам приметио да је погођен у задњу ногу. Ухватио сам га за рогове и покушао да оборим.

Јелен је искористио тај тренутак и одбијајући се ногама од мене покушао да умакне. Успео сам некако да му ногама прикљештим десну рањену ногу и да га поново оборим на земљу.

Држе и га некако левом руком за рогове, извадио сам ловачки нож из чепа и пробао да га отворим. Међутим, јелен ми то није дозвољавао јер се непрекидно траво да би се ослободио. Успео сам некако да напола отворим нож али сам се при том озбиљно посекао по руци.

Јелен се очајнички борио за слободу ударајући ме немилосрдно својим оштрим роговима. У међувремену ја сам ипак успео да отворим нож и да му пресечем вену на врату, Био сам већ на измаку снаге, исцрпљен и изгубљен.

Тада је крв шикнула на све стране. Услед губитка крви јелен је малаксао и на крају престао да се бори. Једва сам га гурио са себе и пошао да тражим помоћ. Уз пут сам се онесвестио због губитка крви. Дошао сам к себи тек код лекара где су ме пренели неки ловци који су туђа случајно наишли два часа после борбе.

ПРИРОДА ПУНА ЧУДА

МНОГЕ ДИВЉЕ ЖИВОТИЊЕ ТАКО СУ БРЗО ИШЧЕЗЛЕ С ЛИЦА НАШЕ ПЛАНЕТЕ ДА ЉУДИ НИШТА НИСУ УСПЕЛИ ДА ДОЗНАЈУ О ЊИМА. ЧАК НИ СТРУЧЊАЦИ, ЗООЛОЗИ, НЕ МОГУ НАМ МНОГО ИСПРИЧАТИ О ИЗУМРЛИМ НОЈЕВИМА, НА ПРИМЕР, ИЛИ О ВУКОВИМА-ТОРБАРИМА.

— СЕР, ухватио смо га.

— Кога?

— Или тигра или хијену.

Харис је скочио заборавивши на своје прорачуне око којих је данима дупао главу.

— Хијену? — повикао је. — Тигра? Брзо!

„Хијена или тигар“ се отимала али су је гваздена кљуца чврсто држала. Тада је крик нула неким страшним криком који је подсећао на сипљиви кашаљ из грла. И замукла. Имала је главу вука с великом њушком а тело сивомрско, као вуцје, али са пругама. Шеснаест тамночokolадних пруга преко леђа.

Харис који је радио као топограф на Тасманији, малом острву јужно од Аустралије, нацртао је како је знао и умео тасманског тигра, описао га у једном научном часопису и назвао га „лас-торбар“ с вучјом главом.“

Данас ову животињу називају вучком-торбаром. Познато је да женке имају на трбуху торбу — „колеву“ — у којој чувају своје младе који на свет долазе сићушни и неспособни за опстанак ван тог топлог уточишта. Торба се не отвара према предњим ногама као код кенгура, већ према задњим.

Прича се да се вук-торбар погне свој плен диже на задње шапе и скаче као кенгур.

У шумама Тасманије већ дуго није виђен ниједан вук-торбар. Ни у зоолошким вртovima у свету није остао ниједан примерак ове ретке животиње.

ЧИНЧИЛЕ још нису изумрле али су и оне постале веома ретке. Тај мали глодар постао је познат у читавом свету по свом крзну. Јер, њено крзно драгоценије је чак и од најскупље самуровине. Кажу да је једва купио кадуду за купање од чистог злата но бунду од чинчילה.

Чинчиле живе у Андима. Припадници племенског индијанског племена Чинчас први су, пре више од хиљаду година, оценили вредност чинчилинског крзна. А када су неколико векова касније Инке покорице Чинчасе, они су именом поробљеног племена назвали и зверчице с драгоценим крзном. Током векова назив чинчас претворио се у — чинчиљу.

Касније су наишли нови завојевачи. Уништивши велику државу Инка, Шпанци су почели да пљачкају и шаљу у Европу читаве флоте бродова натоварених златом, драгим камењем и... кожама чинчילה. Тражња за сребрним крзном била је у Европи толико велика да су краљевци забранили људима ван двора да носе чинчиљу.

Некада је у Андима било много чинчילה. Али, ловили су их беспштедно и због тога су ови мали глодари постали ретког чак и у њиховој домовини. Пре четрдесетак година, када је запретила опасност да ће сасвим изумрети, почели су их гајити на нарочитим фармама. Чинчиле нису пробирачи — што се тиче јела. Али, оне не могу да опстану без меког камења, о које оштре своје зубе, и свежег песка — за кување.

НЕКАДА су и у нашим крајевима живели нојеве. Тада су, судећи по свему, услови живота на Земљи за њих били много повољнији. Нојева је било у Јужној Европи, на Криму, у данашњој Украјини, у Кини и Индији. Данас су се одржали само у Африци и на југу Арабијског полуострва. Додуше, у Јужној Америци и Аустралији такође има нојева, али не ових правих, већ њихових сродника. То су нанду, ему и казуари. Научници сматрају да су европски нојеви изумрли пре отприлике десет милиона година.

МИКИ

WALT
DISNEY

У ОВОМ ВЕКУ ЕЛЕКТРОНИКЕ И ПРИТИСКИВАЊА НА ДУГМЕ СВАК МОЖЕ ДА КУВА!

ЧАК НИ ПРЕТОМ ДА НЕ МРДНЕ?

НЕ...

... ПРЕТОМ ИПАК МОРА ДА МРДНЕ!

МОЈА НОВА ЕЛЕКТРОНСКА КУХИЊА!

ХМ... ХАЈДЕ ДА ЈЕ ПОНОВИМО И СПРЕМИМО ВЕЧЕРУ!

СКРИВЕНЕ ПЛОТНЕ!

КЛИК

КУВАЊЕ У ПАРИ!

ЗА СУПЕ И ЧОРБЕ!

РОШТИЉ!

КЛИК

ЗА ПЕЧЕЊЕ!

КЛИК

ОТВАРАЧ КОНЗЕРВИ
ОТВАРАЧ КОНЗЕРВИ
ОТВАРАЧ КОНЗЕРВИ!

?

КАСНИЈЕ

РЕСТОРАН

ЏОНИ ХАЗАРД

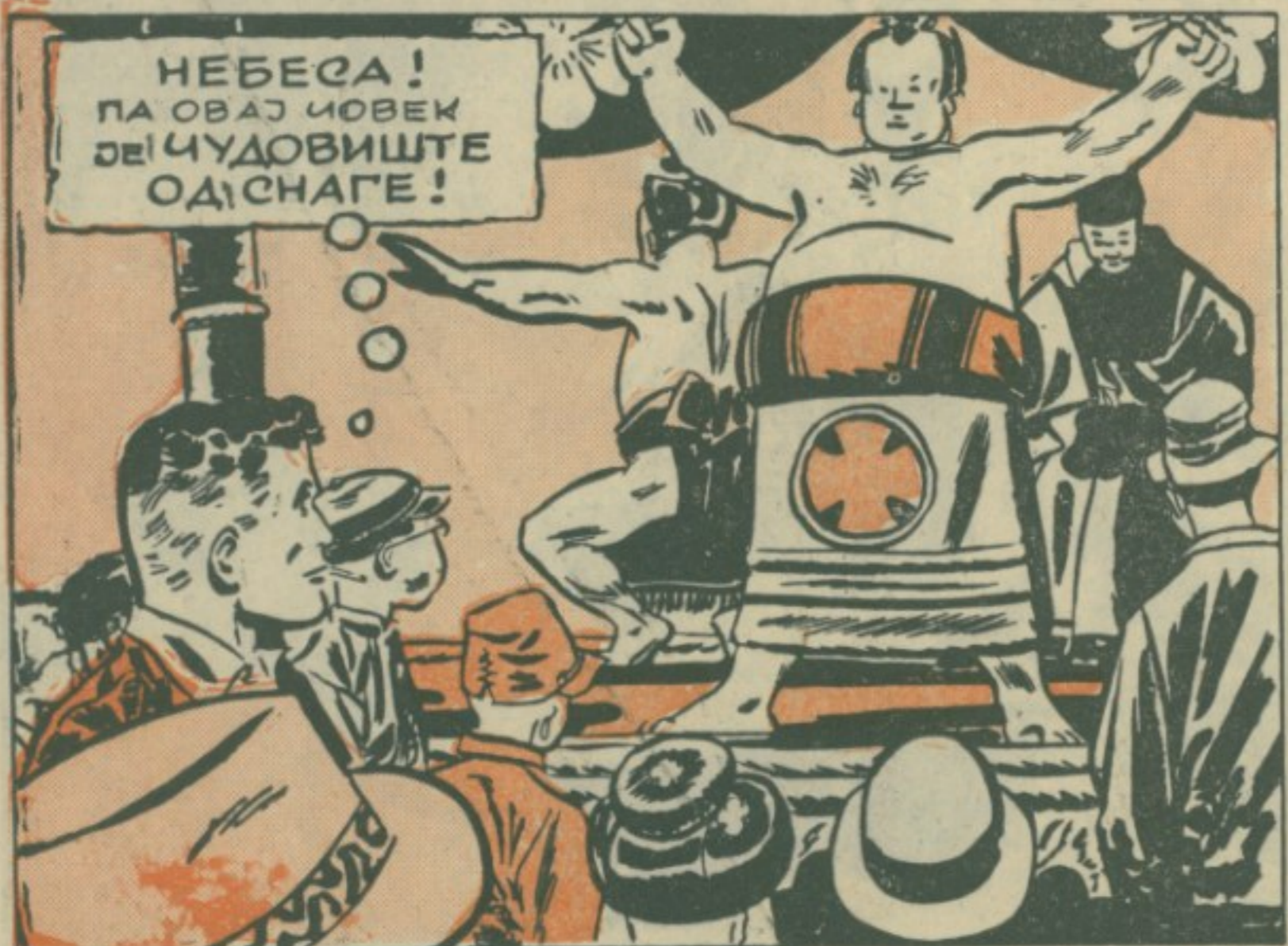
ФРЕНК РОБИН

ЏОНИ ХАЗАРД ЈЕ ЈЕДВА ЧЕКАО ДА КАЖЕ ЗБОГМ ФИЛМСКОЈ ЕКИПИ СТУДИЈА „МАМУТ“ ТО ЈЕ И УЧИНИО ЧИМ СЕ ЊИХОВ АВИОН СПУСТИО НА АЕРОДРОМ У ТОКИЈУ. КРЕНУО ЈЕ САМ УЛИЦАМА ГРАДА НЕ СЛУТЕЊИ ДА ЋЕ ОДМАХ УПАСТИ У НОВУ АВАНТУРУ.

ШТА СЕ ТО ДОГАЂА?

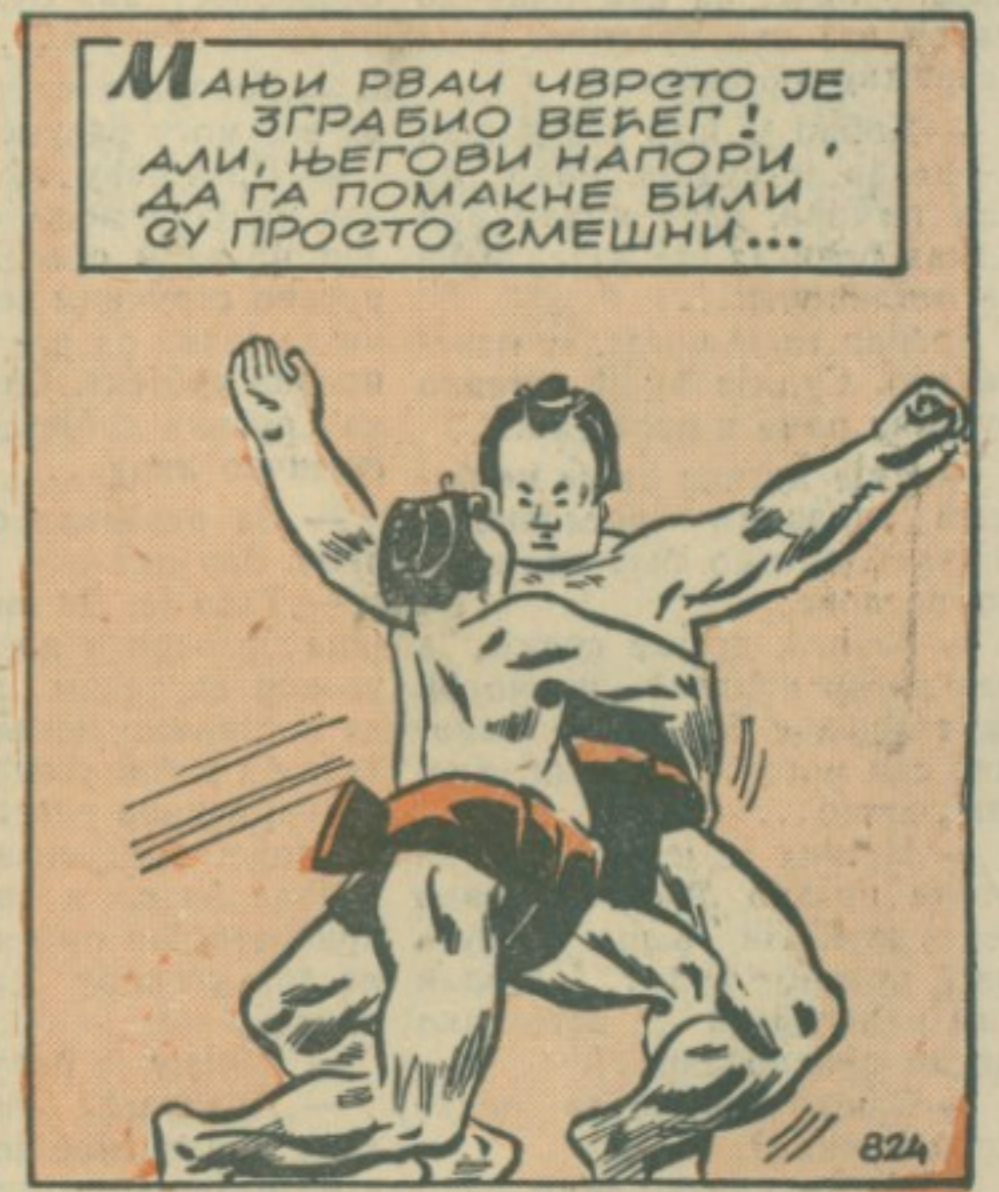
УЛИЧНА БОРБА РВАЧА! ВРЕДИ ПОГЛЕДАТИ!

НЕБЕСА! ПА ОВАЈ ЧОВЕК ЈЕ! ЧУДОВИШТЕ ОДСНАГЕ!

САД ЋЕ ДА НАВАЛЕ... ОХ, ПА ТО ЋЕ БИТИ ЧИСТО УБИСТВО!

МАЊИ РВАЧ ЧВРСТО ЈЕ ЗГРАБИО ВЕЖЕГ! АЛИ, ЊЕГОВИ НАПОРИ ДА ГА ПОМАКНЕ БИЛИ СУ ПРОСТО СМЕШНИ...